

Yok böyle bir film: ABD'nin IŞİD hilafet kehaneti!

Emperyalistlerin gelinen aşamada IŞİD'e karşı savaşım ilanı, emperyalizmin askeri olarak bölgeye girme bahanesi olarak yıllar önce planlanan bir süreçtir.

Dünya kamuoyunda kabul görecek ve hatta kimi çevrelerce olumlanacak IŞİD karşıtı bu operasyon, esasta emperyalizmin

hakimiyet çabasıdır.

Esas amaç bölge halkına insani yardım değil emperyalizmin ekonomik ve politik kanallarını rahatlatmaktır. Gerçekleştirilmesi planlanan operasyon önerisi halihazırda ciddi muğlaklıklar taşımaktadır.

Analiz 08

Mercan HES eylemi üzerine söyleşi

"Bu eylemden kaynaklı burjuva-feodal medyanın deyimiyle Ovacık karanlığa gömüldü. Saatlerce elektrik verilemedi. Ancak Ovacık halkının bu mağduriyetin nedenini anlayacağını ve bize hak vereceğini düşünüyoruz.

Çünkü gecemizi ve gündüzümü aydınlattığını iddia eden egemen-

ler gerçekte ise geleceğimizi karrartmaktadır. Ve biz bu karanlığı parça parça delme, geleceğimizi adım adım aydınlatmayı görev olarak yüklüyoruz kendimize. Nitekim sorunun bizzat ve doğrudan muhatabı olan halkımızın en somut taleplerindedir bu eylem..."

Söyleşi 14

özgür gelecek

Haftalık

Pêşeroja Azad

Sayı: 06

www.ozgurgelecek.net

Fiyat: 1 TL

18-24 Eylül 2014

Emekçinin Gündemi

Bir ihtimal daha var

Sayfa 05

Göğün Yarısı

Alanlarımızda kadın faaliyeti (1)

Sayfa 07

Gündem

Patronlar için torba dolusu...

Sayfa 03

Pusulâ

Hastalığın tedavisi olarak... (2)

Sayfa 11

Özgür Gelecek'ten

En acil ihtiyaç dayanışma!

Merhaba,

Özgür gelecek gazetesi olarak IŞİD teröründen kaçarak, ülkemize sığınan Êzîdî Kürt halkı ile dayanışmak için başlattığımız kampanyamız son buldu. Önümüzdeki günlerde topladığımız yardımları Êzîdîlere ulaştıracacağız.

Bu çalışma bizler açısından ezilenler arasında dayanışma köprüsünü kurabilmenin küçük bir aracı oldu. Elbette tek başına yaptığımız bu kampanya ile Şengal yarısını tamamiyle sarmayacağız. Ancak ezilenlerin yaralarını yine ezilenlerin sarması için adım atmak, ezilenlere dönük saldırganlığa sessiz kalmamak en büyük ihtiyacımızdır. Ve geleceği yeniden kurma mücadelesinin vazgeçmeyeceğimiz kültürüdür.

Bu çalışmada emeği geçen tüm okurlarımıza teşekkür ediyor ve yakaladığımız ivmeyi düşürmeden "yola devam" diyoruz.

"Çiçeği burnunda" Başbakan A. Davutoğlu, son yıllarda artan iş cinayetlerine devletçe ne kadar "duyarlı olduklarını" kanıtlamak için işçi tulumu giymenin yanı sıra çeşitli "yaptırımlara" gideceklerini açıkladı. Başbakanın yaptırım dediği ise "bir işyerinde kaza yaşanmadığı durumda, işyerini ödüllendirecek bir mekanizma kurulması"!

Yalnızca 14 Eylül günü ve yalnızca inşaat sektöründe bir günde 5 işçinin yaşamını yitirdiği bu Taşeron Cumhuriyeti'nde, görünen o ki, işçilerin can karşılığında yine patronlar ödüllendirilecek. Zaten 148 madde ile karşımıza çıkarılan torba yasa ile de yeni iş cinayetlerinin önünü açmış, Soma'da katledilen maden işçilerinin bedenleri üzerinden patronların kârına kâr eklemeyi amaçlamıştır.

Bu cumhuriyetleri kirlidir, kanlıdır. Bunu temizleme görevi ölümlerle sınanan işçi sınıfının temiz, nasırlı ellerindedir!

Türkiye

İşçiye Ölüm, Patrona Ödül Cumhuriyeti!

Yaşamın İçinden 02

"Babama verilen disiplin cezalarının tutarlı yanı yok!"

Emek 05

"Bizim kaybedecek hiçbir şeyimiz yok!"

Muhabirlerimiz Rojava'dan bildiriyor:

"Kadınların acıları aynıdır"

Söyleşi 09

"Rojava, bizim evimiz"

Dünya 10

İmza Kampanyası: <https://www.change.org/p/nihatkonakicinadalet> Facebook: <https://www.facebook.com/NIHATKONAKICINADALET>

PŞTA: “Nihat Konak’a adalet istiyoruz”

İstanbul: Çağlayan Adliyesi’nde 12 Eylül günü **Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri** nin çağrısıyla bir araya gelen Nihat

Konak’ın yoldaşları, dostları, ailesi, insan hakları savunucuları ve duyarlı-demokrat avukatlar, Konak şahsında tüm devrimci ve yurtsever tutsakların yaşadıkları adaletsizlikleri ve keyfi uygulamaları protesto etti.

“İnfaz Yakmalara Son, Nihat Ko-

nak’a Özgürlük” yazılı pankartın açıldığı eylemde Av. **Gül Altay**, kız kardeşi **Sevgi Coşkun** ve oğlu **Baran Konak** söz alarak kimseden bir lütf beklemediklerini sadece adaletin yerine gelmesini istediklerini dile getirerek kamuoyuna duyarlılık çağrısı yaptılar.

Nihat Konak ve dayanışma çalışmalarına devam

İSTANBUL

* **Kartal:** 9 Eylül günü Çay Bahçelerine açılan stantta Nihat Konak’ın serbest bırakılması için imza toplanırken, aynı zamanda Özgür Gelecek Gazetesi’nin de dağıtımı yapıldı.

* **Gazi Mahallesi:** Bu hafta standımızda gazetemizin dağıtımına ek olarak, **Nihat Konak**’ın infazının yakılmasına dur demek için imza topladık. Bunun yanı sıra İsmetpaşa Caddesi üzerinde, “İnfaz yakmalara son! Nihat Konak’a özgürlük” yazılı pankart astık.

* **Sarıgazi:** Sarıgazi Dayanışması tarafından 9. düzenlenen Halk Festivali’nin 3. gününde **Partizan** ve **Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri** (PŞTA) tarafından “Nihat Konak’a özgürlük” eylemi düzenlendi.

“İnfaz yakmalara son! Nihat Konak’a özgürlük” şiarıyla pankart açan kitle Derya Market önünde biraraya geldi. Sloganlarla “Nihat Konak’a özgürlük”, “Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük”, “Hasta tutsaklara özgürlük” vb. sloganlarla festival alanına yürüyen kitle eylemi burada sonlandırdı.

Eyleme **HDP**, **YDG-H**, **Alınteri**, **EMEP**, **Kaldıraç** destek verdi.

RİZE/FINDIKLI

Başlatmış olduğumuz kampanya çalışmaları, mahallelerde “Nihat Konak’a özgürlük” yazılı sticker yapıştırılmaları ve imza toplamakla devam ediyor. Çalışmalar sırasında halkın devrimci tutsakları sahiplenmesi ve faaliyete destek vermesi çalışmalarımızı daha verimli kılıyor.

İZMİR

* Menemen’de Asarlık ve Yeni Mahalle ile Narlıdere’ye “#NihatKonak’aÖzgürlük”, “Şengal halkı yalnız değildir” şeklinde yazılama yaptık. 13 Eylül günü de Narlıdere Çaltalkaya Mahallesi’nde gazete dağıtımına çıktık.

* 11 ve 13 Eylül günü Konak YKM önünde stant açtık. Standımızı kurmaya daha yeni başlamışken sivil polislerin fotoğraflarımızı çektiğini gördük. Yanlarına giderek neden fotoğraf çektiklerini, kim olduklarını sordüğümüzda “Polisiz, çekeriz” cevabıyla karşılaştık. Ardından standımıza gelip “Burada stant açmak yasak, standı kaldırın” dediler. Biz de ortada yasak olan bir şey olmadığını söyledik. Alımı terk etmek zorunda kaldılar.

“Babama verilen disiplin cezalarının tutarlı yanı yok”

İstanbul: 16 yıllık tutsaklığımın ardından normal şartlarda geçtiğimiz yıl Aralık ayında tahliye edilmesi gereken TKP/ML dava tutsağı **Nihat Konak**’ın infazı yakılmış ve tahliyesi 3,5 yıl ertelenmişti. Bu konu ile ilgili başlatılan çalışmalarla Konak’a yönelik bu haksızlığa karşı çıkılıyor. Konu ile ilgili Konak’ın oğlu **Baran Konak** ile görüştük.

- **Nihat Konak’ın infazının yakılmasının gerekçeleriyle başlayalım. Konak’ın tahliyesi neden 3 yıl ertelendi?**

Baran Konak: Normal şartlarda tutsaklar aldıkları cezanın dörtte üçünü yatıyor. Üç tane disiplin (hücre) cezası alınması durumunda ise infaz yanıyor ve tutsaklar verilen cezanın tamamını yatmak zorunda kalıyorlar. Babamın da üç disiplin cezası vardı. Bu üç cezanın dışında da babama birçok kere disiplin cezası verildi, fakat AİHM yoluyla babam bu cezaları alsa da siciline işlemlerini engelledik. Bu üç cezadan birisi İran’daki Kürt tutsaklarla dayanışma amaçlı başlatılan açlık grevi, diğeri keyfi arama dayatmasına karşı slogan atması ve bu sloganın içeriğinin “tehditkar” bulunması, bir diğeri de hücrede “çekpas sapı” ile kaloriferin yanlarında duvara delik açma girişimi.

- **Disiplin cezalarındaki hukuksuzlukları açabilir misin?**

- Babam İran’daki Kürt tutsaklarla dayanışma amaçlı başlatılan açlık grevine verilen disiplin cezasına itiraz ediyor. Hapishane yönetimi de bu itiraz dilekçesinin “hakaret ve tehdit içerikli” olduğu kanatine varıyor. Halbuki hapishane yönetiminin dilekçe içeriğiyle ilgili yargıda bulunma gibi ne bir hakkı ne de bir yetkisi var. Bunu belirleyecek olan hapishane yönetimi değil.

Daha sonra babam bununla ilgili de bir itiraz dilekçesi yolluyor. Babam gibi itiraz dilekçesi yollayan başka tutsaklar da var. Kapalı zarf şeklinde yollayan tutsakların dilekçeleri mahkemeye ulaşıyor fakat birkaç kişi ile babamın dilekçesi mahkemeye iletilmesi için doğrudan yönetime verildiği için ulaşmıyor. Bunun üzerine hapishane yönetimi di-

lekçenin kaybolduğunu söylüyor. Dilekçe “kaybolduğu” için de babamın cezasına itiraz etmemiş gibi oluyor. İşin komik tarafı, dilekçeyi kapalı zarfı doğru mahkemeye yollayan tutsakların itirazları kabul ediliyor ve disiplin cezaları iptal ediliyor. Babama verilen diğer iki disiplin cezasının da hiçbir tutarlı tarafı yok. Fakat en açık şekilde hukuksuzluğun görüldüğü örnek bu.

- **Babam 16 yıldır içeride. Bu süreçte aile olarak düzenli olarak görüşe gidiyordunuz. Tekirdağ 1 No’lu F Tipi Hapishane de tecrit uygulamasıyla meşhur bir yer. Buradaki koşullarla ilgili ne gibi gözlemler var?**

- Babam Tekirdağ’a Sincan F Tipi’nden geldi. Tekirdağ’da çok ayrı bir baskı söz konusu. Mektup yasağının tutulması da, tutsakların telefonla arama hakkının keyfi bir şekilde sonlandırılması, hücrelerde sürekli keyfi aramaların yapılması, bunun üzerine direnen tutsaklara karşı hukuksuzca hücre cezaları verilmesine kadar... Buna karşı tutsakların da ciddi bir direnci var. Mesela en son Radikal gazetesine yansıyan bir örnek var. TKP/ML dava tutsaklarına keyfi arama dayatması yapılmak isteniyor. Buna karşı

direnen tutsaklara onlarca gardiyan çulluyor.

Hatta gardiyanlardan birisi tutsağa “öldürürüm lan seni” diyor. İşin ironik tarafı, bu video görüntülerini gardiyanlar tutsaklar tarafından tehdit edildikleri gerekçesiyle mahkemeye götürüyor, tehdit edenin kendileri oldukları çok belli olduğu için gardiyanlara kötü muameleden dava açılıyor.

- **PŞTA ve ailesi olarak Konak’la ilgili bir kampanya başlattınız. Bu kampanya kapsamında neler yapıyorsunuz, planlarınız ve hedefiniz ne?**

- Aralık’ta babamın infazı yandıktan sonra, İsmail Saymaz’ın Radikal’de yaptığı haberle birlikte sosyal medyada bir kampanya başlatmıştık. Facebook sayfası açtık ve internetten imza kampanyası başlattık. Çalışmalar belli bir ivme kazanmıştı, sonrasında kısa bir süreliğine duruldu. Sonra PŞTA’nın da devreye girmesiyle birlikte kampanyayı daha fazla yayabildik. Ankara’da, İzmir’de, Rize’de, Gazi, Sarıgazi, Gülsuyu, Kartal gibi semtlerde ve Taksim, Kadıköy, Bakırköy meydanlarında ve Avrupa’nın çeşitli ülkelerinde imza stantları açılıyor.

Bunun yanı sıra, 12 Eylül’de adliyenin önünde bir basın açıklaması yapıldı. Önümüzdeki Çarşamba (17 Eylül) Galatasaray Lisesi’nin önünde oturma eylemi yapılacak. Birçok gazete babamla ilgili haber yaptı ve televizyon kanallarıyla da görüşüyoruz. HDP İstanbul milletvekili Levent Tüzel’in katıldığı bir basın toplantısı oldu. Çeşitli milletvekilleriyle görüşüyoruz. İmzaları meclise götürmeyi, mecliste bir basın toplantısı yapmayı ve milletvekilleri aracılığıyla soru önergesi verilmesini, Meclis İnsan Hakları Komisyonu ile bir çalışma yapmayı planlıyoruz. İşin sokak noktasında iyi bir ivme kazandık ve meclis, bakanlık, milletvekilleri ile meseleyi görüşme gibi amaçlarımız var. Babam yaklaşık 10 aydır keyfi bir şekilde hapishanede. Hedefimiz çok net olarak, babamın bir an önce serbest bırakılması.

Tutsak Partizanlardan Şengal’e destek

* **Kandıra F Tipi Hapishane:** Bir mektupla gazetemizin kampanyasını değerlendiren Tutsak Partizanlar, gazetemizin Êzidilerle ilgili başlatmış olduğu kampanyaya destek verdiklerini söyleyerek para yardımında bulundular. Tutsak Partizanlar, Şengal, Rojava ve Filistin’de süren direnişler için dayanışma çağrısında bulundular.

* **Edirne F Tipi Hapishane:** Tutsak Partizanlar, İstanbul-Gülsuyu’nda bulunan Partizan yardım noktasına bir yardım kolisi gönderdiler. Konu ile ilgili gönderdikleri mektupta “*Bulduğumuz bu koşullarda yaşananları sloganlarımızla haykırıp protesto ediyoruz. Tepkimizi dile getiriyoruz*” diyen Tutsak Partizanlar, “*Bizler de Şengal halkıyla dayanışma amacıyla başlattığımız yardım kampanyasına elimizden geldiği kadarıyla katkı sun-*

mak istedik” dediler. Tutsaklar, “*Sevgi ve selamlarımızı gönderiyor, çalışmalarınızda başarılar diliyoruz*” dediler.

* **Sincan F Tipi Hapishane:** MKP, MLKP ve TKP/ML tutsakları İŞİD’i bir kez daha lanetleyerek, Êzidi Kürtleri başta olmak üzere soykırım tehdidi karşısında bulunan bütün ulus, halk ve inançlarının yanında olduklarını ifade ettiler. Ayrıca giyecek eşyası ve 1000 TL para toplayarak direniş ve dayanışmaya destek verdiler.

Patronlar için torba dolusu koruma!

Soma'da geçtiğimiz 13 Mayıs'ta yaşanan büyük maden katliamından sonra "Soma maden işçisinin mağduriyetini gidermek ve madenlerdeki çalışma koşullarını düzeltmek" adı altında hazırlanmaya başlanan, yapılan eklemelerle **45 yasada değişiklik yapan toplam 148 maddelik Torba Kanun**, Meclis Genel Kurulu'nda kabul edildi.

İçerisinde her türlü saldırıyı barındırdığından herkesin hayatını yakından ilgilendiren torba kanundaki değişikliklerin belli başlılarına değindiğimiz durumda dahi bu torbaya aynı anda işçi ve emekçilerin, "3 çocuk" vurgularıyla kadın bedeninin, patronları kurtarma çabalarının nasıl hapsedilmeye çalışıldığını görmek zor değil!

Soma'yı kendi çıkarları için kullandılar!

Bu torba kanunun en önemli gerekçesi yüzlerce madenciye mezar olan Soma'daki işçi katliamıydı. Katliama "kader", "fitrat" demeye devam eden egemenler, burada işçi yakınlarına onlarca söz vermiş ve sözlerini tutma işini de bu torbaya havale etmişti. İşçilerin lehine yapıldığı iddia edilen bu torba yasada yer alan ve yasada aylardır somut adım bekleyen maden işçileri ile ilgili düzenlemelerin yürürlük tarihi 1 Ocak 2015 olarak belirlenerek patronlara zaman kazandırılıyor.

SOMA A.Ş.'nin mallarına tedbir konulurken, Türkiye Kömür İşletmeleri'nin (TKİ) ölen işçilerin yakınlarına ödenecek tazminatlarından sorumlu tutulması yönünde adım atılmıyor. Bu durumda işçi ailelerinin tazminatlarını şirket battığından alamama riski halen mevcut.

Alt işverenlikle (taşeron) ilgili yapılan düzenlemelerde lehe görülen kısımlar, aslında mahkemeler tarafından bugüne kadar açılan davalarda mahkemelerin zaten işçinin kıdem, yıllık izin gibi tanıdığı haklar. Yani düzenleme bir yenilik değil. Ancak düzenlemelerin arasında gözden kaybedilmeye çalışılan çok önemli bir nokta var ki; o da, asıl işin bölünebilmesi ile ilgili düzenlemelerdir. Zira bu düzenleme, kamuda ve özel sektörde taşeronun daha da yayılmasına yol açacaktır.

Ayrıca mahkemelerde işçilerin lehine çıkan kararları da inceleyen egemenler, buna bir son vermek adına önce taşeron örgütlenmesinde kullanılan muvazaa kararları engellenen peşine düştü. Torbadan önce var olan yasalarla, her ne kadar mahkemeler tarafından uygulanmasa da; muvazaalı, yani hileli taşeronluk ilişkisinin tespiti halinde taşeron ilişkisi sona eriyor, işçiler asıl pat-

ronun işçisi haline geliyordu. Torba yasa ile kamuda hangi yardımcı işlerde ihaleye çıkılabileceği, hangi işlerin taşeronla verilebileceği kararı Bakanlar Kurulu'na bırakılıyor. Bu da muvazaanın tespitinin daha zor hale getirilmesi anlamına geliyor.

Diğer taraftan "en önemli adım" ve "müjde" diyerek sunulan ancak Maliye Bakanlığı'nın "yok öyle bir dünya" minvalinde açıklamalar yaparak karşı çıktığını gösterdiği "taşeron işçiye kadro" torbada yer almıyor. Ayrıca maden işçilerinin haftalık çalışma süresini 45 saatte 36 saate düşüren bir madde yer almıştı. Ancak komisyonda bu madde değiştirilerek, maden işçilerinin yer altında 36, yer üstünde 9 ancak yine toplamda 45 saat çalıştırılmalarını sağlayan düzenlemeye yer verildi.

Avrupa ülkelerinde ortalama çalışma süresi resmi olarak tüm sektörlerde 35 saat iken; ülkemizde resmîyette bile bu rakam 45 saattir. Buna karşın 72 saatin üzerinde çalışanların sayısının 1,5 milyonun üzerinde olduğu bilinen bir gerçek, hatta buzdağının görünen yüzü... Keza sırf maden sektöründe 11 bin işçi kayıtdışı olarak çalıştırılıyor ve hem Soma'da hem de son yıllarda iyiden iyiye artan işçi katliamlarında gördüğümüz gibi işçilerin çalışma alanlarının insanca yaşam kriterlerine ne kadar uygun olup olmadığı DE-NET-LE-MİYOR!

Küçük bir hatırlatma da yapalım: Soma ile daha çok tartışılan yeraltında çalışanlar için yaşam odalarının zorunluluğu defalarca bu torba yasaya eklenmeye çalışılmış ancak özellikle AKP'li milletvekillerinin kavga-dövüşü (ne de olsa patronları korumak için her yol mübah!) bu önerge reddedilmişti.

Devletin ve patronun yeni can simidi!

Torbanın diğer bir özelliği patronlara can simidi olmasıdır. Torbada yer alan vergi, SGK gibi kamu borçlarının yeniden yapılandırılması ile büyük patronların borçlarının düşük faizlerle ödenmesinin önü açılıyor. Hem de bu ödeme uzun süreli taksitlere bölünüyor. Örneğin kamuda borcu olan bir kişinin borcu ödemesi için borçları 18 taksite bölünürken; söz konusu kamu kurumları olduğunda taksit süresi 36'ya, trilyonlarla oynayan spor kulüpleri olduğunda ise 42'ye çıkartılmıştır.

Bu düzenlemelerle birlikte ayda 1 gün bile düzenli çalışan ev işçilerini sigortalı yapma zorunluluğu ayda 10 gün çalışma mecburiyetine getirilerek ev işçilerinin % 90'ından fazlası SGK güvencesi dışına çıkartıldı. Oysa ILO Söz-

leşmesi'ne göre işçilerin 1 gün çalıştırılması halinde dahi sigortalı olması gereklidir.

Ayrıca "büyük af" etiketiyle boyanarak halka sunulan bu düzenlemeler içerisinde af, yine "büyüklere" yani büyük patronlara geldi. Halkın 20 TL'nin altındaki borçlarını silen ve yaklaşık 1.5 milyon borçlu Bağ-Kur'lu için getirilen kolaylıkları kaldırarak, birikmiş Bağ-Kur prim borcunda peşin ödemeyenin enflasyon kadar faiz ödenmesini dayatan düzenleme; kayıtlarda yer aldığı halde işletmede bulunmayan kasa mevcut ve ortaklardan alacakları, beyan edilen tutar üzerinden % 3 vergi hesaplanarak düzeltme yapılabilecek. Bunun anlamı, hayali ihracatçılardan büyük kaçakçılara devletin büyük patronlara bir kıyak yaptığıdır.

Roboski'de "kaçakçılık" yapan Kürt köylüleri İHA'larla bombalanıp paramparça edilirken, asker sınırda ölüm saçarken; Reza Zarrab gibi büyük soyguncular affedilecek ve hatta servetlerinin % 3'nü vergilendirmeyi kabul ederlerse ödüllendirilecekler. Saraylarda, yatlarda, özel uçaklarında altın kaçırmaya, ayakkabı kutularında halkın alınterini, kanını, canını paraya çevirip saklamaya devam edecekler.

Talan ve yağma kolaylaştırılıyor!

Torbadan çıkan bir diğer sürpriz de **özelleştirme!** Mahkemenin verdiği kararları çiğneyerek beş eski özelleştirme ihalesi yeniden gündeme getiriliyor. Özelleştirme uygulamaları; TÜPRAS'ın yüzde 14.6'lık hissesi, Seydişehir Eti Alüminyum, TDİ Kuşadası Limanı, TDİ Çeşme Limanı ve Bahkesir SEKA İşletmesi'ni kapsıyor.

Düzenlemelerle talan ve yağma kolaylaştırılıyor. Belediyelere ellerindeki arsaları istedikleri kişilere, istedikleri fiyatla devretme yetkisi getirildi. Ayrıca yeni düzenleme ile mera, yaylak ve kışlak alıp üzerine toplu konut yapılabilir. Verilen önergeye göre 14.8 milyon hektar büyüklüğündeki meralarda, alternatif olmaması durumunda kentsel dönüşüm ve gelişim projeleri yapılabilecek. (Belediyelerle ilgili yapılan bu değişikliklerin bir parçası olarak İstanbul Ataşehir'de inşaatı süren finans merkezi, sınırları değiştirile-

rek AKP'li Ümraniye Belediye'sine bağlandı. Rantın hangi egemen klığın elinde olacağı da önemli çünkü!)

"Paralel yapı" operasyonları ile Gülen Cemaati'ni iyiden iyiye sıkıştıran AKP, bu torba ile onları da aradan çıkarmak istiyor. Mahkemelerin üst düzey kamu görevlileri hakkında verdiği atama, görevden alma, yer değiştirme, görev ve unvan değişikliğiyle ilgili iptal ve yürütmenin durdurulmasına ilişkin kararların gereği iki yıl içinde yerine getirilecek; iki yıl sonunda da başka bir kadroya atanacak. Ancak bu madde daha çok tartışılırken, bunun gölgesi altında kalan diğer bir düzenleme de ataması yapılacak olan 35 bin öğretmene getirilen "mülakat zorunluluğu"... Böylelikle yalnızca "paralel yapıyı" değil, kendisine muhalif herkesi kamu kurumlarından sürmeyi hedefleyen AKP, bu mülakatlarla da yandaşlarını yerleştirme amacında anlaşılıyor.

Elbette koskoca TBMM(!)'nin bile aylarca uğraştığı ve 148 maddeyi içeren Torba Yasa hakkında söylenecek daha çok şey var. Ancak toplamda çok açık olan Soma katliamından sonra göz boyamak için "işçi şehit kardeşlerinin anısına" böyle bir torba düzeceğini ilan eden egemenler; ikiyüzlülükte sınır tanımamaya yeni Soma'ların, yeni Torunlar'ın önünü açmıştır. Bu pervasızlıkları, işçi ve emekçilerin örgütsüz gücünden gelmektedir.

Oysa ne çok korktular Soma'dan sonra sokağa çıkan milyonlardan, Torunlar İnşaat'ta yaşanan katliamın ardından yaşanan tepkilerden, İstanbul

Halkalı'da yolu ateşe veren inşaat işçilerinden... Boş yere mi çiçeği burnunda başbakan A. Davutoğlu giydi işçi kıyafetlerini üzerine, boş yere mi tuştusu Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik'in etekleri!

**İŞÇİLER
TORBAYA
SIGMAZ**

İçerisinde her türlü saldırıyı barındırdığından herkesin hayatını yakından ilgilendiren torba kanundaki değişikliklerin belli başlılarına değindiğimiz durumda dahi bu torbaya aynı anda işçi ve emekçilerin, "3 çocuk" vurgularıyla kadın bedeninin, patronları kurtarma çabalarının nasıl hapsedilmeye çalışıldığını görmek zor değil!

Me-Par'da direniş

Bursa: Gürsoy Me-Par firmasında sendikaya üye oldukları gerekçesiyle 8 işçi işten çıkarılmıştı. İşten yeni çıkarılan 2 işçiyle birlikte bu sayı 10'a yükseldi. Patronun geri adım atmaması, aksine saldırgan tutumunu sürdürmesi üzerine işten çıkarılan 10 TÜMTİS üyesi işçi, 8 Eylül'de saat 12.30'da fabrika önünde yapılan protesto eyleminin ardından direnişe geçti.

Sendikal katılım geçen haftaki eyleme göre yoğundu. Eyleme **Partizan**'ın yanı sıra **Petrol-İş**, **Kamu-Sen**, **Tek Gıda-İş**, **Sağlık-İş**, **Orman-İş**, **Tarım-İş**, **Türk-Metal** sendikaları da destek verdi. Gürsoy Me-Par Nakliyat firması toplu sözleşme yapana kadar fabrika önünde direnişin sürdürüleceği kamuoyuna duyuruldu.

Emekçilere polis saldırısı

Bursa: 10 Eylül günü Fomara Meydanı'nda aralarında **Partizan**'ın da bulunduğu birçok kurumun desteklediği eylemde **Türk Eğitim-Sen**, **Eğitim-Sen**, **Eğitim-İş**, **Aktif Eğitim-Sen** üyeleri bir araya geldi.

Son dönemlerde emekçiler üzerinde artan baskıların, torba yasanın ve taşeronlaştırmanın protesto edildiği eylemde ayrıca 4 yılını dolduran okul müdürlerinin 75 puanın altında kalanlarının görevden alınması da protesto edildi. Yaklaşık 2 bin kişinin katıldığı eylemde kitle "**Kurtuluş yok, tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz**", "**Yaşasın örgütlü mücadelemiz**" sloganlarını atarak Çarşamba'daki Bursa İl Milli Eğitim Müdürlüğü'ne yürüdü.

İl Milli Eğitim Müdürlüğü'nün önüne gelen kitle, yapılan basın açıklamasının ardından binaya girmek isteyen eğitimcilere polis saldırısı gerçekleşti. Bina otomatik kapılarının kırıldığı eylem mesai bitimiyle sona erdirildi.

Soma'dan Torun'a katil "denetimsiz" faşizm!

Daha Soma'da gerçekleşen maden faciasında hayatını kaybeden 301+ işçinin acısı dinmeden yaşanan ve 10 işçinin hayatını kaybettiği Torunlar Center katliamının ardından güvencesiz çalışma koşulları ve taşeron sistemi, gündemin temel meselelerinin liste başı haline geldi. Özellikle geçtiğimiz hafta TBMM'den geçen ve Cumhurbaşkanı R.T. Erdoğan tarafından "anında" onaylanan Torba Yasa ile birlikte çalışma hayatının tek rengi haline getirilen **Taşeron Sistemi**, bahse konu katliamlara zemin yaratırken, egemenlerin ve onların siyasal temsilcilerinin ise, işçi katliamlarındaki ilk sığınağı yine taşeron sistemi ile birlikte yaygınlaştırılacak olan "denetimsizlik" olmaktadır.

Egemenlerin ve onların siyasal temsilcisi olan hükümetin bu noktadaki yaklaşımını deşifre eden birkaç gelişme, geçtiğimiz hafta da yaşanmış ve **takke düştü kel görüldü** misali sömürü düzeninin sürdürücülerinin de, dışlarından emekçilerin kanı damlayan suratları gözler önüne çıkmıştır.

Bahsini ettiğimiz konu, Soma'da 301+ madencinin katledilmesinin ardından Soma Holding'e ait üretimi durdurulan madenlerden Işıklar'daki maden ocağının faaliyete başlamasıdır. Geçtiğimiz günlerde faaliyete geçen maden ile ilgili olarak Soma Kaymakamlığı basın ile görüşürken, söylediklerinin ise neresi tutulursa orası elde kalmaktadır.

Konu ile ilgili olarak konuşan Soma Kaymakamı **Mehmet Bahattin Atçı** "**Soma Kömür İşletmeleri'ne ait hem Eynez ocağı hem Işıklar ve Atabacası ocağı üretim faaliyetleri durdurulmuştu. Çalışma Bakanlığı'ndan gelen iş güvenliği müfettişlerimiz ve Maden İşleri Genel Müdürlüğü (MİGEM) teknik elemanları bu ocaklarda bir takım eksiklikler tespit etmişlerdi. (...) Nihayetinde firma geçen hafta hazır olduğunu, üretime hazır hale geldiğini belirten yazıyı gönderdi. Maden İşleri Genel Müdürlüğü'nden gelen teknik elemanlar burada eksikliklerin giderildiğiyle ilgili tespit raporunu hazırladılar. Gönderdiler tarafımıza, firmaya tebliğ ettik. Ancak o rapordan 4. ayak diye tabir edilen ayakta müfettişlerin de uygun görmesi halinde yapılabileceği yönündeydi. Bu rapor üzerine İş Güvenliği Müfettişleri de geldi. Onlar da geçtiğimiz hafta incelemelerini yaptılar. Onlar da raporlarını düzenleyip tarafımıza gönderdiler.**"

"Katil LİMAK defol!"

İstanbul: Peri Suyu Koruma Platformu 10 Eylül günü saat 12.00'de, İTÜ Ayazağa metro istasyonu Plazalar çıkışından Limak Holding'in önüne yürüyüş yaparak bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Ve o rapor da aynı şekilde olumlu çıktı. Ve 4'üncü ayakta üretimin işleyebileceğini belirten bir içerikli geldi tarafımıza onu da biz firmaya tebliğ ettik. Dün akşam itibarıyla Işıklar ocağında üretim başladı ve bugün devam ediyor" demektedir.

Biraz irdelediğimizde ise sürecin alt metni görünecektir. Atçı, bakanlığın de-

rak egemen sınıfların çıkarlarını nasıl daha fazla temsil etme çalışmaları yürüten ya da çok daha aleni bir gerçek olarak, Soma'dan Torunlar Center katliamına her işçi katliamında "suçlu denetim elemanları" türküsüne sarılıp denetim elemanlarının ise kendisine bağlı çalıştığı gerçekliğinin üstünü örten?

"İşçinin Ankara'sı meydanlardır!"

Egemenlerin süreci günden güne patronların çıkarlarına göre düzenleme eğilimi, her gün daha fazla gözler önüne serilen bir gerçekliktir. Sendikalar Yasası ile örgütsüzlük üretilirken de, taşeron çalışma her alanda yaygınlaştırılırken de hedef tahtasında işçi sınıfı vardır.

Soma katliamının arkasından kurulan meclis araştırma komisyonu hiçbir iş yapmamışken, Torunlar Center katliamı sonrası Çalışma Bakanlığı'nın ilk sarıldığı türkü "**suçlu denetim elemanları**" oluyorken ve Başbakan A. Davutoğlu, "**Eğer bir işverenin işyerinde hiçbir kaza olmamışsa onlardan alınan kesintiler alınmayacak. Ama ölümcül bir kaza olmuşsa şimdiki cezalardan çok daha ağır cezalar gelecek**" diyerek olayı patronlar arası bir ödül oyununa çevirmektedir.

Bu tabloda egemenlerin ve onların siyasal temsilcilerinin işçi sınıfının kanayan yaralarına cevap olmayacağı aşikardır. Süreç, ilerici ve devrimci güçlere aktifleşmeyi dayatmakta, öfkeyi örgütlemeyi görev haline getirmektedir. Zira işçi sınıfının son süreçte artan hareketliliği bu gerçekliği kavramaya kadirdir. Soma katliamının ardından gazetemize konuşan bir işçinin dediği gibi "**Ankara'da işimiz yok! İşçinin Ankara'sı meydanlardır!**"

Enerji işçilerinden SGK işgali eylemi

H. Merkezi: Enerji işçileri, Torun İnşaat'taki işçi katliamı protesto etmek ve çalışırken can güvenliği istediği için işten atılan enerji işçileriyle dayanışmak için SGK Beyoğlu Sosyal Güvenlik Merkezi binasını işgal etti. İşçiler, "**İnşaatta, madende, enerjide 'Yeni Türkiye' sermayesi öldürüyor**" ve "**Bedaş'ta can güvenliği istedik işten atıldık. İşten atılan işçiler geri alınsın**" yazılı pankartları SGK binasına asarak tepkilerini gösterdi.

netiminden geçti derken, Eynez'de yüzlerce madenciye mezar olan madenin de denetimden geçtiği unutulmamalıdır. Atçı, iş güvenliği denetçilerinin onayından bahsetmektedir; ancak iş güvenliği ve işyeri uzmanlığının patronların işe aldığı ve firmalara bağlı çalıştığını es geçmektedir. Yani, patronun parası ile patronu denetleyen bir "denetim" süreci vardır ki, bu da başlı başına bir "denetimsizlik" üretimidir.

Ek olarak tüm bu süreci devlet adına yöneten birim ise, başlı başına bir sorun olan Çalışma Bakanlığı'dır. Bahse konu kurum değil midir; Torba Yasa çalışmalarında taşeron düzenini yaygınlaştırma koşullarını araştıran, TİSK, TOBB gibi patron kulüpleri ile "piyasa ihtiyaçları" gibi gündemlerle toplantılar ala-

LİMAK'ın Peri Suyu'ndaki projesinin geri çekilmesinin istendiği eyleme **Enerji-Sen**, HDP Sarıyer İlçe Örgütü, **Munzur Çevre Derneği**, **Munzur Koruma Kurulu**, **Patika Ekoloji Kolektifi**, **Tarım Orkar-Sen** de katıldı.

Taşeron zulmü devam ediyor!

Sarıgazi Emek Mahallesi'nde bulunan Koton deposunda işçilere müdür ve taşeron firma sahibi aşağılayıcı sözlerle mecburi çalışma dayatıyor. Bu da yetmezmiş

gibi işçilerin daha ağır bölümlerde çalışmasına neden oluyorlar. İşçiyi basit bir makine olarak gören, ucuza çalıştırıp aşağılayan ve hakaret eden, zorunlu mesai yaptırarak, mesai ücretini normal çalışmaya ücretinde değerlendiren taşeron

sistem zulmü devam ediyor. Bu köle pazarının özgürleştirilmesi örgütlenmekten geçmektedir. Sömürü düzeninde yaşadığımız aşağılanmaya son verecek yol işçi sınıfının yoludur. **(Samandıra'dan bir ÖG okuru)**

Emekçinin Gündemi

Bir ihtimal daha var: **"HALKI İSYANA TEŞVİK ETMEK!"**

Mecidiyeköy'deki rezidans (konut) inşaatında göz göre göre on işçi daha katledildi. Öyle bir durum gelişti ki memleketteki iş cinayetleri neredeyse trafik kazalarında ölenlerin sayısını geçecek. Daha Soma maden katliamının üzerinden çok geçmeden ve ara ara işçi katliamları devam ederken, yine bir toplu katliam vakasıyla karşı karşıyayız.

Faşist devletin tepkisi malum! Olay yerine ambulandan önce Çevik Kuvvet yollamak ve katliamı protesto edenlere saldırmak! Bilumum yetkili alçak ise açıklamalarda bulundu, ağzlarından kan damlayarak! Hangi birine baksak, hepsinin katliamda payı olduklarının bilincinde davrandıklarına; tam da bu nedenle işçilerin ölmesinin önlenmesinde harcaacakları mesaiyi, öldükten sonra, - üstün bir performansla-, gösterdiklerine tanık olduk! Çünkü düzenlerinin devam etmesi için, daha fazla sömürü, daha fazla kâr ve daha fazla ölüm gerekmektedir. Devlet yetkililerinden şirketin sahiplerine kadar, sahibi oldukları düzenin tek bir amacı var: Daha fazla kar elde etmek için işçinin sömürülmesi! Bu hedef uğruna işçinin ölmesi onlar için "iş güvenliğinin yetersizliği" (ayrı bir masraf kalemi) olarak tanımlanır; "işçinin güvenliği" değil! Düzen budur!

Madende, inşaatta, tersanede, yolda yürürken, trafikte, evde otururken polisin attığı gaz bombası nedeniyle ya da üst geçitten geçerken, kısacası yaşamın her alanın da ölmek, memlekette olağan karşılınır olmuştur. Daha doğum sırasında yaşama borçlu başlayan (TC'nin borçlarını kim ödeyecek sanıyorsunuz) "yeni Türkiye" vatandaşı bir bebek, eğer şanslıysa ölmez ve yaşamına devam eder! Ama sınıfsal olarak işçi sınıfı ve halk katmanlarından birine mensupsa bu memlekette ölüm onu her an, herhangi bir yerde yakalayabilir. Güzel de bir açıklaması vardır bunun: "Takdir-i İlahi!"

Kuşkusuz ki "yeni Türkiye"ye özgü bir durum değil bu! Eskiyle yenisiyle memlekette işçi sınıfı ve halkın payına düşen hep bu türden ölümler, yaralanmalar ve sakat kalmalar oluyor. AKP kliğinin "yeni Türkiye"sinin bir farkı varsa da artık bu şekilde ölen herkesi "şehit" ilan ediyorlar. AKP'nin ilan ettiği bu "yeni Türkiye" karşısında, Türkiye toplumuna yönelik farklı farklı tanımlamaların da yapılmaya başladığına tanık oluyoruz.

Mecidiyeköy'deki inşaatta katledilenlerden biri de daha henüz 20 yaşında olan Hıdır Ali Genç'ti. Dersimli olduğunu, Tunceli Üniversitesi Ovacık Yüksekokulu'nda Maliye bölümü 2. sınıfta okuduğunu ve staj için İstanbul'a geldiğini öğreniyoruz haberlerden. Okulların açılmasına bir ay kala çalışıp okul harçlığı biriktirmek için babası Mustafa Genç'in çalıştığı rezidans inşaatında saati dört buçuk liraya mesaiye kalan ucuz bir işçi olarak işe başlamış ve daha işinin ilk günlerinde, inşaatının 37. katından yere çakılan bir asansörde, daha yirmi yaşında son bulan bir ölümlerle karşı karşıyayız? Cenazesi Dersim'in Pertek İlçesi'ne bağlı Söğütözü Köyü'nde binlerce kişinin katıldığı törenle toprağa verilmiş.

H. Ali'nin babasıyla S. Demirtaş'ın mitinginde çektiği fotoğrafta da görüleceği üzere; ilerici demokrat bir genç! Kimbilir belki de devrimci! Devrimcileri bildiğini, tanıdığını Dersimli kimliğinden dolayı rahatlıkla söyleyebiliriz. Yoksul, "sıradan" bir Alevi Kürt delikanlısı! Daha yaşamının baharında bu düzenin dişli-leri arasında katledildi?

Sorumlusu kim? Bunu rahatlıkla söyleyebiliriz: Hıdır Ali'nin katledilmesinin müsebbibi bu han-ı yağma düzenidir. Öyleyse bu düzenin temsilcilerinin, savunucularının, bilumum sahiplerinin hedefimizde olması gerekmez mi? Bırakalım "daha iyi", "daha iyi" ve "daha güzel" yaşamayı, ölmek için bile bu düzene karşı durmak gerekmez mi? Yeterince örnek bunu göstermiyor mu bizlere? Yoksa daha kaç zaman "güzel ölmeye" devam edeceğiz? Anlatılan sadece Hıdır Ali'nin ve diğer işçilerin değil, bizim hikâyemizdir.

Ama yine üşüştüler katliam yerine ve yine tv'lere çıktılar. Kendi hikâyelerini anlatıyorlar. İnanmamız için kırk takla atıp, gerdan kıvrıp, ağzlarını ıslatıp, birkaç kez öksürüyor ve "çok önemli" açıklamalarda bulunuyorlar. AKP ve bilumum "yeni Türkiye" yetkilileri görev başında! "Dersimli Kemal" in "Devrimci Kemal" in alçaklarına değinmiyoruz bile. Onlar bu düzenin "kurucu partisi" olarak zaten işçi sınıfının ve halkın düşmanlarıdır. Bunu yeterince tecrübe ettik!

İşte tam da bu nedenle "düzene isyan" etmeli, kavga bitmedi daha yeni başlıyor: "Bu daha başlangıç mücadeleye devam" demeliyiz. Düzene isyan ediyor ve her gün birer birer onar onar ve bazen yüzer yüzer ölmektense, bize "kader" diye, "bu işin fitratında var", "sektörel bir gerçek" diyenler karşı; geleceğimizi ellerimizden alıyor, bu düzene isyan ediyoruz.

"Bizim kaybedecek hiçbir şeyimiz yok!"

İstanbul: İstanbul'un dört bir yanında "kentsel dönüşüm" adı altında emekçi mahallelerine saldırılar sürerken bir yandan da rezidansların, AVM'lerin şantiyelerinde çalışan inşaat işçilerinin üzerinden sömürü tüm hızıyla devam ediyor.

Burjuvazi zenginliğine zenginlik katarken emekçi halk, deyim yerindeyse şehir dışına sürülüyor; işçiler düşük maaşlarla kölece çalıştırılıp iş güvenliğinin esamesinin okunmadığı şantiyelerde katlediliyor. Bunun en yakıcı örneklerinden biri Mecidiyeköy'de **6 Eylül** günü meydana gelen işçi katliamı oldu. Torunlar Grup'a ait şantiyede 32. kattan düşen asansörde katledilen 10 inşaat işçisi, Soma'daki maden katliamının ardından işçi sınıfına uygulanan zulmü, katliamı bir kez daha somutladı.

Bu ve bunun gibi nice örneğin üzerine 8 Eylül günü ise **Halkalı Temapark Blokları** şantiyesindeki yaklaşık 4000 işçinin TEM otoyolunu kapatarak direnişe geçmesi kuşkusuz hepimizi heyecanlandırdı. İşçilerin haklarına sahip çıkarak, sömürüye baş kaldırması elbette ki birden bire olmadı. Temapark'taki inşaat işçilerinin öğle molasında yemeklerinden çıkan kurt ve görevli personele söylediklerinde işten atılma tehdidi, işçilerin eylemlerinin sadece bir sebebi.

8 Eylül günü yapılan eylemin ardından Halkalı'daki Temapark Blokları'nın şantiyesine, işçilerle neler olup bittiğine dair sohbet etmek için gittik. Halkalı'da, Eski Halkalı Çöplüğü üzerine kurulan Temapark Blokları'nı ararken her boş alanda yükselen rezidans inşaatları, bir tepede yer alan gecekonduların karşısına dikilen gökdelenler karşıladı bizi.

Çok geniş bir alana kurulan şantiyeyi bulmamız zor olmadı ancak işçilerle görüşebilmek için bir avukat aracılığıyla işçilerin her gün kart bastıkları turnikelerden geçmek zorunda kaldık. Güvenlik görevlileri başka türlü geçiş izin vermezken turnikelerin hemen karşısında bekleyen taşeron şirketlerinin patronları gözümüze çarptı. İşçilerin yaşadığı çok katlı konteynerlerin bulunduğu alanda, işçiler avukatın yanına gelerek gün içerisinde avukatla patron arasında gerçekleşecek görüşmede protokol imzalanması hakkında bilgi

alırken biz de önceki gün camları ve kapıları kırılan kantini, işçilerin kaldığı konteynerleri gezdik.

Sonradan işçilerle gerçekleştirdiğimiz sohbet sırasında öğrendik ki kantinde satılan her şey dışarıdakinin 2-3 katı fiyatına satılıyor; o yüzden kantinin kapı ve camlarını kırarak tepki göstermişler. Alandaki bir muhabir arkadaş ise önceki gün protokol imzalanmasına şiddetle karşı çıkan patronun, işçilerin direnişi sayesinde çaresiz kalarak ertesi gün protokol imzalamak için görüşmek istediğini belirtti.

Avukatın görüşmeye gitmesinin ardından biz de işçilerin yanına gidiyoruz, aralarından biriyle sohbet ederken birçok inşaat işçisi bizi çevreliyor ve sohbetimiz bir kişiyle sınırlı kalmıyor; yaklaşık 50 işçi ile sohbetimizi büyütüyoruz.

"Eylem gerçekleştirmezsek, ölmeye devam edeceğiz!"

İlk olarak Mecidiyeköy'de 10 inşaat işçisinin katledilmesiyle ilgili ne düşündüklerini sormamızla bera-

ber "*Bizler dün yaptığımız gibi eylemler gerçekleştirmezsek, bu 'ihmallere' sürece, bizler ölmeye devam edeceğiz*" diyerek iş güvenliğine dair hiçbir şeyin olmadığını, inşaat iskelelerinin dahi sağlam olmaması ile örnekliyorlar. Birçok "iş kazası" yaşadıklarını belirten işçiler, yaralandıkları halde izin yapamadıklarını çünkü izin günlerinin ücretlerinden kesildiğini söylüyorlar.

Nitekim Temapark şantiyesinde daha önce 3 işçi ise katledilmiş! "*Bu şantiyede işçi arkadaşımız iskeleden düşerek yaşamını kaybetti. Başında bareti ve emniyet kemeri yoktu; düştükten sonra bareti ve kemeri takarak sosyal güvenlik uzmanı gelmeden delil olarak sunmak için fotoğrafım çekti-*

ler" sözleriyle bunun bir cinayet olduğunu ifade ettiler.

Maaşlarının düzenli yatmadığını aktaran işçiler "*Çocuğumuz çocuğumuz var, biz nasıl geçineceğiz? Maaşlarımızı bize ulaştırmayan taşeron firmalardır*" diyerek taşeron şirketlerin gerçekliğine dikkat çekiyorlar. Ayrıca 6 ay boyunca çalışıldığı takdirde tazminat hakları olduğunu belirten işçiler, bunun ise sürekli şirkete giriş ve çıkışlarının yapılarak engellendiğini, tazminat haklarının ellerinden alındığını söylüyorlar.

İş ayakkabılarından işe girişte yapılan sağlık işlemlerine kadar tüm ihtiyaçlarının kendi maaşlarından kesildiğini belirterek "*Biz sesimizi çıkarmadığımız sürece bu sömürü devam edecek. Birlik olduğumuzda sorunlarımızı çözeceğiz*" diyen işçiler, yemeklerin durumunun vahim olduğunu da söylediler. Önceki günkü yemek olayını tekrar hatırlatarak bunun sürekli olduğunu, yemeklerin koktuğunu ve kantin fiyatlarının çok yüksek olduğunu dile getirdiler.

Personel yemekhanesinin ayrı

olduğunu aktaran işçiler, 2 arkadaşlarının burada yemek yedikleri için işten çıkarıldığını anlatarak "*Onlar insan da biz hayvan mıyız?*" diyerek "*Zenginler bize hayvanlarına davrandıkları gibi bile davranmıyorlar. Bizim üzerimizden tonlarca para kazanıyorlar*" şeklinde tepki gösterdiler.

"*Bizim kaybedecek hiçbir şeyimiz yok*" diyen inşaat işçileri mücadelelerinin sadece bu iş yeriyile sınırlı olmayacağını ısrarla söylüyorlar. Şantiyeden ayrılırken ise "*Sesimizi herkese duyurun*" diyerek aramızdan sesleniyorlar ve öğreniyoruz ki patron protokolü imzalamış!

Akıllara şu cümle geliyor tabii, "**Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!**"

Kartal'da Mahir ve 10 işçi için yürüyüş

Kartal: 9 Eylül günü Ahmet Şimşek Koleji önünde Torunlar Center'da 10 işçinin yetersiz iş güvenliğinden dolayı hayatını kaybetmesi ve Antalya'da faşistlerin saldırısıyla katledilen Mahir Çetin için yürüyüş gerçekleştirildi.

Partizan'ın da katıldığı eylemde, "**Pis Kürtler diyerek faşistlerin katlettiği Mahir Çetin'in hesabı sorulacaktır. Şehit namırın ve Kaza Değil Cinayet Kader Değil Cinayet Taşeron İşçisi Köle Değildir**" pankartlarıyla yürüyüşe geçen kitle slogan ve ajitasyonla Kartal Meydanı'na kadar yürüdü.

Okunan basın açıklamasında, "**Belirtmek isteriz ki yapılan faşist ırkçı saldırıların hiçbirisi cevapsız kalmayacak. Biz sosyalist ve yurtsever gençler olarak bu saldırının hesabını soracağız**" denildi. Basın açıklamasının ardından eylem sonlandırıldı.

"Mahir'in katili ırkçı devlet sistemidir"

İstanbul: İHD İstanbul Şubesi Antalya Kaş'ta 3 Eylül günü Kürtçe konuştuğu için ırkçı bir grubun saldırısına uğrayan **Mahir Çetin** için alandaydı. 9 Eylül Salı günü Galatasaray Meydanı'nda açıklama yapan İHD üyeleri, "**Mahir Çetin'in katili ırkçı ayırıcı devlet sistemidir**" pankartı açtılar.

Eylemde İHD adına İstanbul Şube Başkanı **Abdülkaki Boğa**, açıklamayı Kürtçe yaptı. Kürtçe açıklamada, Mahir Çetin'in katledilmesinin ilk olmadığı belirtilerek devletin sistematik şiddetinin on yıllardır Kürt halkını hedef aldığı vurgulandı.

Devletin yasalarla birlikte faileri koruduğunun belirtildiği metinde, Suriyeli mültecilere yönelik Kürt halkının demokratik taleplerinin acilen karşılanması çağrısı yapıldı.

Devlet, Cihan'ı katletti

H. Merkezi: MHP'li Sağlık Bakanı Osman Durmuş döneminde Kürt çocuklarına bilinçli olarak yapılan bozuk kızamık aşısı, binlerce çocuğun SSPE hastalığına yakalanmasına yol açtı. SSPE hastası **Cihan Kaya** yaşamını kaybetti. Kaya'nın babası **Sadık Kaya** 1 yıldır devlet desteğiyle ilaç aldıklarını ancak desteğin kesilmesiyle beraber ilaç alamadıklarını ve Cihan'ı bu süreçte kaybettiklerini açıkladı.

SSPE hastası çocukların ailelerinin ise konu üzerine Ankara'da yaptığı eylem TOMA'yla engellenmişti. HDP Riha Milletvekili **İbrahim Ayhan**, SSPE hastalarının tedavisinin yapılması için TBMM Başkanlığı'na 4 defa soru önergesi ve son olarak da 1 Haziran 2014'te araştırma önergesi vermişti. TBMM Başkanlığı, soru ve araştırma önergelerini reddetmişti. Hala Riha'da 500, Amed'de 700, Mêrdîn'de 350, Şirnex'te 300 ve Êlih'te (Batman) 450 SSPE hastası çocuk ölümü bekliyor.

Tarihi hastalığımız ŞOVENİZM!

İnsanlık tarihi mücadelelerle dolu olan bir tarihtir. Geçmişten günümüze insanlık doğayla, sistemle, aileyle, polisle, askerle ve bir dizi hastalıklarla mücadele etmektedir. Bunun yanı sıra şovenizm, ırkçılık ve milliyetçilik hastalığı ile mücadele ediyoruz, etmeliyiz.

Sistemin yaygınlaştığı bu hastalıkla birçoğumuz mücadele edip arınmaya çalışırken, birçoğumuzda ise bulaşıcı ve ölümcül sonuçlar doğurabiliyor. Buradan baktığımızda, Antalya'da "pis Kürt" gibi ırkçı ve şovenizm dolu söylemlerle katledilen Mahir Çetin de; TC devletinin kutuplaştığı şovenizm ve ırkçılık batağına batırıldığı yani hasta ettiği bir toplumun işlediği cinayetler/katliamlar serisine girmektedir.

Türk milliyetçiliğinin/şovenizminin geçmişten bugüne palazlanmasında, işçilerin, emekçilerin katliamlarını "kader/fitrat" olarak nitelendiren, ezilen, yok sayılan, ulus, kimlik ve milletlerden bahsederken konuya "afedersiniz" diye başlayan TC Cumhurbaşkanı R. T. Erdoğan gibi ölüm saçan hastaların katkılarını görmezden gelemeziz tabii.

Devlet Türk Müslüman kimliğine dayalı bir toplum yaratma sevdasında hareket ederek, şovenizmi halk kitlelerini bir arada tutma ve kitleleri yönetme aracı olarak kullanmaktadır. Doğallığında pervasız-

ca şovenizm hastalığını gerek söylemleri gerek eğitim sistemi ile kitlelere ulaştıracak her türlü aracı kullanmış ve kullanmaya da devam edecektir.

Bugün TC devletinin, Ortadoğu'da Ezidi, Alevi ve Kürt halkına yönelik katliam yapan IŞİD çetesi ni desteklemesi ve yardımlarını esirgememesi de aynı politikayı yani bağırmasındandır.

Artık şovenizm hastalığına batmış her birey, karşısındaki kimliğin kendi varlığını görünür kılan ve eşit haklara sahip olmaya yönelen her düşünceyi ve hareketi, kendi kimliğinin varlığına yönelmiş bir tehdit olarak algılar.

Buradan doğru baktığımızda insanların ırkçı ve şovenist söylemlerle geçmişten bugüne işlediği cinayetleri devlet eliyle yaptığını çok rahat anlayabiliyoruz! Fakat bu hastalığa yakalanmış insanlar olduğu kadar direnen insanların da olduğunu bilmek gerekir. Örnekeştirecek olursak Gezi İsyanı'nda, kimliği ve dili ne olursa olsun ortak bir duruş ve direniş sergilenmiştir.

Afedersiniz de bize de direnmek düşüyor

Cumartesi Anneleri, 494. kez kayıpların akibeti sordu

H. Merkezi: Cumartesi Anneleri, 494. kez Galatasaray Lisesi önünde buluştu. Gözaltında kaybedilenlerin fotoğraflarının olduğu eylem, 12 Eylül'ün 34. yıldönümü vesilesiyle darbe döneminde gözaltında kaybedilenler nezdinde gerçekleştirildi. 12 Eylül döneminde gözaltında kaybedilenlerden **Cemil Kırbayır**'ın avukatı ve ailesi faileri bulunana kadar bu olayın peşini bırakmayacaklarını vurguladılar.

Konuşmaların ardından haftanın basın açıklamasını Hasan Ocak'ın kardeşi **Aysel Ocak** okudu. "12 Eylül davasında darbe yapmış kişiler bu topraklarda ilk kez ceza alsalar da ne yazık ki 12 Eylül rejimine yönelik hesap sorulmadı" diyen Ocak, 12 Eylül askeri darbesinin devamının hala sürdürüldüğüne dikkat çekti.

Emekçilerin ve ezilen halkın aynı saflarda birleşmesini ve mücadele etmesini engellemek için devletin kullandığı şovenizm silahı elinde patlayacaktır. Ve tabii ki tarihsel ve sosyal olarak bu denli etkin ve canlı olan Türk şovenizminin en gerici partilerinden tutalım devrimci örgütlere kadar geniş bir yelpazeye nüfuz ettiği gerçeğini görmeliyiz.

Bu gerçeğin bizlere ifade ettiği, ekonomik, politik ve sosyal sorunlar dizisiyle bu denli etkileşim halinde olan şovenizm hastalığı ile mücadeleyi kendiliğindenci tarzından ve sistemsizliğinden çıkarmanın yol ve yöntemlerini bulmamız gerektirir.

Tıpkı cins eşitsizliği ve kadının cins olarak ezilişliğine karşı mücadelede olduğu gibi, Türk şovenizmi hastalığına karşı mücadele kapsamına giren tüm alanlardaki varlığına, görünüm biçimlerine karşı duyarlılığımızı, farkındalığımızı artırmalı, amansızca hesaplaşmalıyız.

(Bir ÖG okuru)

Tarihsel ve sosyal olarak bu denli etkin ve canlı olan Türk şovenizminin en gerici partilerinden tutalım devrimci örgütlere kadar geniş bir yelpazeye nüfuz ettiği gerçeğini görmeliyiz.

MÇD'de olağanüstü kongre: "Sorun yaşanan yerde örgütlenelim"

İstanbul: Munzur Çevre Derneği Dersim-Ovacık'ta açılacak şube için 7 Eylül Pazar günü 1. Olağanüstü Kongre ve kahvaltılık etkinliği yaptı. Kongreye başlamadan önce Mecidiyeköy'de Torunlar İnşaat'ta yaşanan işçi katliamında yaşamını yitiren işçiler ve devrim şehitleri için saygı duruşu yapıldı.

Ovacık'ta şubeye neden ihtiyaç duyulduğu ve neler yapılması gerektiği konusunda Munzur Çevre Derneği adına yönetim kurulu üyesi **Hatun Esen** bir açıklama yaptı. Esen yaptığı açıklamada, "**Dersim-Ovacık sorunların hep başlangıç yeri olmuştur. Sorunun yaşandığı yerde örgütlü mücadele yaratmak gerekir**" diyerek ortak mücadele çağrısı yaptı.

Tek maddelik gündem için toplanan olağanüstü kongrede sunulan önerge üzerine Divan Kurulu oluşturularak divan başkanlığına **Ahmet Cihan**, başkan yardımcılığına **Ayten Toprak**, katipliğe de **Berfin Dermanlı** seçildi. Yapılan oybirliği ile Ovacık'ta şube açılmasına karar verildi.

“Kadınlar festivale rengini, kimliğini kattı!”

9'uncusu düzenlenen Sarıgazi Festivali'nin iki gününü aralarında **Yeni Demokrat Kadınlar**'ın da bulunduğu **Sarıgazili Kadınlar** olarak örgütledik; bu festivali kadın festivaline çevirdik. Kimliğimizin yok sayılmasına, görünmeyen emeğimize, şiddetin her haline karşı örgütlediğimiz bu çalışma, festivallerin yüzünün kadınlaşmasının önemini bize bir kez daha hatırlattı.

Kadınların hapsedikleri evlerden çıkmaları için önemli olduğunu düşündüğümüz bu iki günü kısaca aktaracak olursak; ilk olarak **10 Eylül** günü **Yenidoğan**'da mahalle etkinliği düzenledik. Her gün kadınların öldürüldüğü ve İŞİD'in Ortadoğu'da kadınlar üzerindeki zulüm ve katliamlarının sürdüğü;

buna karşı kadın direnişinin gelişmesinden hareketle “**Kadın Cinayetleri ve Ortadoğu'da kadın katliamları**” konulu panel gerçekleştirdik. Panelin ardından tiyatro ve müzik dinletisi oldu; Tokatlıların yoğun olarak yer aldığı mahallede etkinlik sonunda mahalleli kadınlarla müzik eşliğinde ellik oynadık, halay çektik.

13 Eylül günü ise **Demokrasi Caddesi**'nde bir araya gelerek kadına şiddet, kadının görünmeyen emeği, kadın devrimciler ve Rojava'da direnen kadınların fotoğraflarının olduğu fotoğraf atölyesi kurduk, festival alanında yapacağımız kadın emeği atölyesi için caddede

kadınların katılımı ile pankart hazırladık. Toplu olarak festival alanına geçerek atölye ile “*Esnek çalışma ne demek?*” sorusuna yanıt aradık; kadının görünmeyen emeğini tartıştık. Atölyenin ardından **Devrim Tiyatro, Kaldırım Müzik Topluluğu, Emeğe Ezgi, Alamor** gibi sanatçıların yer aldığı konser ile festivalimizi sonlandırdık. (**Sarıgazi YDK**)

İşte “namussuz” bir kadın: “Vurun kahpeye!”

Hatırlarsınız... Gölcük'te bir kadın “gayrimeşru” bir birliktelikten sahip olduğu çocuğunu evinde bırakarak ailesinin yanına gitmişti. Ailesinin yanında bayramın sonuna kadar memleketinde kalan kadın, döndüğünde çocuğunu ölü olarak bulmuştu. Yaşanan bu durum günlerce birilerinin gündemini meşgul etti. Su uyur düşman uyumazdı: Kadın düşmanları yine ayaktaydı!

Kararlıydılar, bu kadına yaşam alanı bırakmayacaklardı. Günlerce kadının yaşamına dair bütün ayrıntılar, ismi ve fotoğraflarıyla magazin bir olaymış gibi servis edildi. Medya, katil ve tecavüzcü erkekler için işlettiği “**masumiyet karinesi**”ni her nedense bu kez işletmemişti! Henüz dava açılmamıştı; ancak söz konusu “genel ahlak” olunca hüküm çoktan verilmişti! Bu haliyle o kadar zaman da öğretmenlik yapmıştı, zaten veliler de hep şikayetçiydi! Müdürün uyarılarına rağmen okula hala rengarenk kıyafetlerle gelmekteydi, etekleri diz üstüydü; üstelik de fazla sarışındı!

“**Böyle anne olmaz olsun!**”, “**Canı anne!**”, “**İnsanlığın yüz karası!**” Herkes bu linç kampanyası etrafında birleşti; haklarını vermek lazım, canla başla çalışıyorlardı. Sosyal medya kullanıcılarının da; cinsiyetçi medyadan altta kalır yanı yoktu. “*İnsan hiçbir şey yapamıyorsa cami avlusuna, çocuk esirgeme kurumuna bırakır*”lar mı dersiniz? “*Hiç mi vicdanın sızlamadı be kadın*”lar mı? Herkeste müthiş bir vicdan nöbeti! Hayır hayır, vicdan nöbeti değildi bu, insanlık nöbetiydi! Herkes yeni yeni insanlığını hatırlıyordu. Komşularsa “*Bize getirseydi, biz bakardık*” demişti. Eve gelip gideninden, giyim kuşamına kadar her şeyine karışanlar; evli olmayan bir kadının çocuğuna bakacaklardı öyle mi?

Bütün bunlar bir yana ortada bir çocuk varsa, bir de baba olmalıydı sanki? Sonunda babanın polis me-

murunu **Tayyar Aktaş** olduğu öğrenildi. Yaşanan şaşkınlık görülmeye değerdi. Ama durun; baba suçsuz! Bebekten haberi yokmuş babanın! Üstelik kendisinden de değilmiş! Herkes rahat bir nefes aldı, yürekleri su serpildi. Ne de olsa bu işlerde **erkek beyanı esastı!**

Mahkemeye kalemi kırmak kaldı!

Gelelim TC'nin erkek mahkemelerinin yürüttüğü sözde “yargılama”ya... Mahkeme, kadının mesajlaşmalarına kadar her şeyi didik didik etti. Görünen köy kılavuz istemezdi. Yargılamanın şekli, çoktan verilmiş bir kararın resmiydi.

Kadının, çocuğunun cenazesine gitmesine “can güvenliği” gerekçesiyle izin verilmedi. Yargılama süresince tutuklu kalan kadın, bu da yetmezmiş gibi yine “can güvenliği” gerekçesiyle tek kişilik hücreye alındı. “Güvenliği” sağlanamayan kadın için bulunan saçar yol tecritti. Kaldı ki, şiddeti medyasıyla-yargısıyla yeniden üreten devletin tetiği kendine çevirmesi olacak şey miydi? Yargılama lise öğrencilerine “uygulamalı ders” adı altında izletildi. Bu şekilde bir kadının iyi bir anne ve “namuslu” bir kadın olmadığında başına ge-

lecekler “uygulamalı” bir şekilde gösterildi. Ne ders ama!

Ve sonunda karar çıktı. Mahkeme müebbet hapis cezasına çarptırıldığı kadın için hiçbir “hafifletici” sebep bulamamıştı. Herkesin vicdanı rahatladı. Böylesi bir “vahşet” cezasız kalamazdı. Peki ya gerçekten de cezalandırılan neydi? Bu gözdağı kimydi? Biz söyleyelim... Bu gözdağı toplumun biçtiği rollere direnen bütün kadınlaraydı. Bu gözdağı iyi bir anne, sadık bir eş, iffetli bir kadın olmayan herkeseydi. Erkek egemenliğinin baskı ve şiddetle yoğurduğu toplumsal dengede; teraziyi deviren, çarka çomak sokan kadınlaraydı.

Verilen toplumsal bir mesajdı aslında. Bütün kadın ve LGBTİ'lere yönelik şiddet davalarında olduğu gibi... Tam da bu yüzden görülen bu davada çıkan müebbet cezası da politiktir. Tecavüz davalarındaki çocukların “rıza”sı kadar politiktir! Kadın ve LGBTİ katillerine verilen “ağır tahrik” indirimleri kadar politiktir! “*Hakkında yazılanları duydukça, bu ben değilim ki demek istiyorum. Bu ben değilim!*” Bu sözler ona ait... Peki gerçekten de burada tek suçlu kendisi mi? Hamileliğini öğrenince arkasına bakmadan kaçan, bu yükü onun omuzlarına bırakan erkek çok mu masum? Peki ya öldürülme korkusuyla çocuk sahibi olduğunu paylaşmadığı ailesi? Ya da ağladığı duyulursa sokakta kalırız korkusuyla gizlediği çocuktan haberi bile olmayan komşuları? “Yasal sürenin dolduğu” gerekçesiyle kürtaj izni vermeyenler?

Herkes suçsuz yani, öyle mi? Kimse kendini aklamamın yolunu, bu “yargı”sız infazda bulmasın! Nasıl ki tecavüz kontrol edilemeyen bir cinsellik, cinayet bir öfke nöbeti değilse, bu ölüm de insafsız bir annenin ihmali değil! Bu ölüm ahlak bekleliği yaparak kadınların yaşamalarını karartanların eseri! Bu ölüm kadınları yalnızlaştıran toplumun eseri!

Göğün yarısı

Alanlarımızda nasıl kadın faaliyeti yürüteceğiz? -1-

“Alanlarımızda nasıl kadın faaliyeti yürüteceğiz?” sorusu; en zorlu görünen ve cevabında çok keskin, dogmatik ilkeleri olmayan bir sorudur, sorundur.

Zordur, çünkü kadın çalışması, ezen-ezilen arasındaki çelişkileri teşhir etme ve bu gediklerden mücadeleyi örme çalışmamızda en deneyimsiz olduğumuz alandır. **Zorlar**, çünkü birçok mücadele alanına göre daha fazla emek, istikrar ve güven ister. **En zorludur**, çünkü bu mücadele alanının baş hedeflerinden biri de aynı zamanda biz olduğumuz için bu konuda atılacak adımlar çok somuttan canımızı yakar.

Tüm bunların hepsi doğru. Ancak toplumsal cinsiyet eşitsizliği konusunda verilecek mücadelenin bu kadar “zor” olması, yalnızca bu saydığımız nedenlerden kaynaklanmaz. Tıpkı alanlarımızda kadın faaliyetimizin kurumsallaşmasını tartışırken “*Ama biz kadın faaliyeti nasıl yürütülür bilmiyoruz ki!*” cümlesini sık sık duymamızın esas nedeninin “deneyimsizliğimiz” olmaması gibi...

Aslında kadın faaliyeti, “en zorlu çalışma” olarak görülürken sayılan tüm nedenler (deneyimsizlik, yaşamımızın her anını etkileyen genişlikte olması vs.) **bir perdeden ibarettir**. O perdeyi kaldırdığımızda altından meseleye yaklaşımdaki **önemsememe, erteleme, küçümseme ve bilince çıkarmama** gibi zaafı yaklaşımlar açığa çıkıyor. Yoksa bir devrimcinin ya da devrimcilik iddiasını taşıyanların “*bir faaliyeti ne şekilde yürüteceğini bilmemesi*” nasıl kabul edilebilir ki? Ya da **imkansız olmadığını kabul ettiğimiz bir durumdan “zor” diyerek vazgeçebilir miyiz?** Devrimciliğin, mücadele etmenin kendisi başlı başına “zorlu bir meslek”ken, “zor”dan kaçmak iddiamıza ters düşer.

Burada insana sorarlar; elimizde hiç deneyim yoksa bile deneme-yanılma yöntemimiz, pratiğe girip pratikten öğrenme çabamız ne güne duruyor? Biz hangi işe başlarken tam bilgili, tam donanımlı, yanlış düşmeden her şeye doğru yaklaşarak başladık? Tam da bu nedenle hem deneyimsizliğimiz hem de sorunun yakıcılığı; bizler açısından kadın çalışmasının kurumsallaşmamasının gerekçeleri olamaz; aksine bir devrimciyi harekete geçiren ve bir mücadeleye dört elle sarılmasını sağlayan nedenler olur. İşin esasının kadın faaliyetinin önemini kavramamaktan, bu çalışmayı küçümsemekten, önemsememekten ve/veya ertelemeci bir pozisyona bürünmekten kaynaklandığı açıktır. Bu yüzden de bu gerekçelerin bizler açısından bir geçerliliği yoktur/olmamalıdır.

Bu ön kabulde artık alanlarımızda nasıl kadın faaliyeti yürüteceğimize dair tartışmalarımıza başlayabiliriz. İlk adım olarak; bu faaliyet alanının mücadelemiz için vazgeçilmez bir alan olduğu bilincini geliştirmek ve buna uygun bir örgütlenmeye gitmektir. Komisyonlar, komiteler, çalışma grupları oluşturmak; toplumsal cinsiyet eşitsizliği konusunda kadın kadrolar yaratmak her mücadele alanından doğru hedefimiz ve bir an önce hayata geçirdiğimiz yönelimimiz olmalı.

Alanlarımızın işlediğimiz konuların kadın yüzünü her daim açığa çıkarmalı ve plan-programlarımızı oluştururken bu yönelimle hareket etmeliyiz. Bu konuda önemli bir örnek olarak görebileceğimiz pratik; İstanbul-Sarıgazi'de 9 yıldır düzenlenen festivalin bir gününün kadınların inisiyatifinde organize edilmesi. Festivali 2. gününü, yalnızca bölgedeki kadın özneler (kurumlar ve bireyler) baştan sona organize etmiş ve gün boyu kadın kitleleri festivalle alanlara taşınmıştır. Eksik ve yanlışlarımız yok mu bu pratikte? Elbette var. Ancak her yıl düzenlediğimiz böylesi festivallerin bir gününü yalnızca kadınlara “feda etmek”, bu konuda cesaretli adımlar atıldığında; bunun festivalin niteliği başta olmak üzere, festivali örgütleyen öznelerin ve festivalin temas ettiği kesimlerin değişimine önemli katkılar sağlayacağı açıktır.

(Devam edecek)

Yok böyle film: ABD'nin IŞİD hilafet kehaneti!

IŞİD'in gelişmesini doğrudan veya dolaylı olarak destekleyen ve katliamlarına sessiz kalan devletlerin bugün askeri olarak onu tasfiye etmeye karar vermiş olmaları, IŞİD'den kurtulmaktan çok, bölgedeki siyasal sistemin yeniden düzenlenmesiyle ilgilidir.

Emperyalizmin bölgesel ekonomi politikalarının bir sonucu olarak palazlandırılan IŞİD, ciddi bir tehdit olarak, Ortadoğu halklarına dönük birçok tasarrufta bulunuyor. Bölge ülkelerini istikrarsızlaştıran ve sanki "ulusal" bir mücadele veriyormuş gibi kendini artık devlet ismi ile tanıtan IŞİD, emperyalistlerin ve bölge güçlerinin desteği ile palazlanarak, gerçekleştirdiği birçok katliamın ardından şimdi dünya ülkelerinin de gündemine "girdi."

Hiç kuşkusuz başta ABD olmak üzere birçok emperyalistin gündemindeydi. Zaten her şeyden önce, ABD'nin Esad'a karşı Suriye muhalefetinin birleşmesi gündemi ile Bender Bin Sultan tarafından organize edilmişti. IŞİD'in El-Nusra ile birleşme süreci ve devamında bölgesel örgütlere biat çağrısı bununla ilgilidir. Ama gel gelelim şimdi kendini yaratana hedefinde yer almaktadır. Galler'in başkenti Cardiff'te toplanan NATO zirvesi Ortadoğu'da IŞİD'e

karşı nelerin yapılabileceğini tartıştı. Ukrayna ve IŞİD eksenli zirvede esas olarak Ortadoğu konuşuldu, dikkatler Ortadoğu'nun yeniden dizaynına yönelik askeri ve politik stratejilere çevrildi.

Emperyalizmin uluslararası alanda saldırılarını organize eden NATO, Ortadoğu'da yeni bir savaşın ön hazırlıklarını planladı. IŞİD gerekçeli bu saldırı planı, esas anlamda bir kurgunun ürünü olarak karşımıza çıkmaktadır. IŞİD'in gelişmesini doğrudan veya dolaylı olarak destekleyen ve katliamlarına sessiz kalan devletlerin bugün askeri olarak onu tasfiye etmeye karar vermiş olmaları, IŞİD'den kurtulmaktan çok, bölgedeki siyasal sistemin yeniden düzenlenmesiyle ilgilidir. Daha önce de belirtildiği gibi emperyalizm bölgedeki "Kaosun Ekonomi Politikası"ni işletmektedir.

IŞİD gibi kaos yaratmakla görevlendirilmiş bir harekete yönelik yapılacak olan askeri saldırının önderliğini üstlenen ABD dışında İngiltere, Fransa, Almanya, İtalya, Danimarka, Polonya, Kanada ve Avustralya şimdi neden IŞİD'i yok etmeyi hedefliyor?

Terörizmle küresel savaş; Yaz-çiz-oyna!

Emperyalistler arası bir satranç tahtası olan Ortadoğu, konjonktürel süreçlerin yüzeye çıktığı ve somut örneklerle gündeme geldiği bir alan. El-Kaide efsanesi ve "dış düşman" tehdidi yoğun medya propagandası ile tüm dünyada sürdürülmektedir. 11 Eylül sonrası El-Kaide tehdidi ABD-NATO askeri doktrininin yapı taşı oluşturmaktadır. Dünya çapında "kontr-terörizm operasyonları"nın yürütülmesini insani bir görev maskesine büründüren ABD emperyalizmi, terörist gruplar yaratarak bölgesel roller yüklemektedir. Bilindiği

üzere Sovyet- Afgan savaşı döneminde El-Kaide vb. gruplar, ABD istihbaratı tarafından oluşturuldu. Ancak ne var ki aynı 11 Eylül'ün ardından El-Kaide "Küresel Terörizm ile Savaş" kapsamında bahane edildi ve Irak ve Afganistan işgalleri gerçekleştirildi.

Bugün ise aynı şekilde IŞİD gündeme getirilerek Suriye ve Irak'a askeri operasyon planları yapılmaktadır. Bu durumun "yaz, çiz ve oyna" formülasyonundan öte bir şey olmadığını söylemek gerekir. Zira daha ortalıkta IŞİD yokken ABD tarafından IŞİD'in varlığına işaret edilmekteydi.

Aralık 2004'te Bush yönetimi döneminde Ulusal İstihbarat Konseyi (NİC) Batı Akdeniz'den Orta Asya'ya kadar uzanan yeni bir hilafetin 2020 yılına kadar çıkacağı ve bunun Batı "demokrasisi" ve "değerlerini" tehdit edeceği "kehanet"inde bulundu. Bu "kehanet" NİC'in 123 sayfalık Küresel Gelecek Haritası'nda yer buldu.

Ulusal İstihbarat Konseyi (NIC) raporu, sözde Bin Ladin'in torununa gönderdiği bir mektubun hayat bulmasından bahsedilmekte ve Ortadoğu'da bir hilafet akımının başlamasıyla devam edeceğini belirtmekteydi. ABD istihbaratının ampirik analizlerden ziyade bu uydurma analizi esas olarak bölgesel bir amacın zeminini hazırlamaktadır. Bu istihbarata dayandırılarak propaganda edilen hilafet projesinin asıl amacı Ortadoğu üzerine bir operasyon düzenlemektir.

Her şeyden önce ABD ordusunun doktrinini oluşturan "Terörizm ile Küresel Savaş" bu içerikle oluşturulmuştur. Önce **planla**, sonra **kehanet et**, sonra emperyalist **işgali meşrulaştır**. Bugün de IŞİD'e karşı yapılan böylesi bir içeriğe sahiptir. Hiç de şaşmadığı gibi Ladin'in bu halyali torunu Ebu Bekir El Bagdadi oldu.

"Halife'nin kontrolü geleneksel

rejimlerden zorla almaya çalışırken verdiği mücadeleleri ve bunun sonucunda hem Müslüman dünyası içinde hem de dışında Müslümanlar ile ABD, Avrupa, Rusya ve Çin arasında yaşanan çatışma ve kargaşaya neden olacaktır. Halife'nin harekete geçirmedeki başarısı çeşitlilik gösterirken, onun çağruları sonucunda Ortadoğu'daki Afrika ve Asya'daki Müslüman çekirdeğin çok uzağında ki yerler dahi şiddetle sarsılacaktır. "Hilafet'in ilanı... İslam dünyasının içinde veya dışında Hilafet'e karşı çıkanlara saldırmaya kararlı yeni bir terörist kuşağı kamçılacaktır." (Küresel Gelecek Haritası Syf./83)

Amerika müttefiki birçok ülkeye gönderilen rapor "Müslüman dünyasında yayılan tehdit" başlığı ile propaganda edildi. Üst düzey askeri yöneticilere ilk olarak sunulan bu rapor, dış politikada askeri bir operasyona ikna etmektir. Bir plan çerçevesinde kurulan IŞİD'e dönük operasyon, ABD'nin hilafet senaryosunun son perdelerine yaklaştığını göstermektedir.

Bu bağlamda diyebiliriz ki; hilafet; jeo-politik ve coğrafi açıdan, ABD'nin içerisinde ekonomik ve stratejik nüfuzunu genişletmeye çalıştığı geniş bir alan oluşturmaktadır.

Emperyalistlerin geline aşamada IŞİD'e karşı savaşım ilanı, emperyalizmin askeri olarak bölgeye girme bahanesi olarak yıllar önce planlanan bir süreçtir. Dünya kamuoyunda kabul görece ve hatta kimi çevrelerce olumlanacak IŞİD karşıtı bu operasyon, esasta emperyalizmin hakimiyet çabasıdır. Esas amaç bölge halkına insani yardım değil emperyalizmin ekonomik ve politik kanallarını rahatlatmaktır. Gerçekleştirilmesi planlanan operasyon önerisi hali hazırda ciddi muğlaklıklar taşımaktadır. Türkiye'nin bu sürece katılmadaki "çekimserliği", İran'ın sürece katılmadaki tereddütü koalisyon önerisinde halen tartışmaların devam ettiğini gösteriyor.

Bu noktada ABD'nin koalisyon önerisi belli oranda halen bazı şeylerin netleştirilemediğini göstermektedir. Bu netleşememe hali, pazarlardan elde edilecek payda kimin söz sahibi olacağıdır. Bugün birçok köşe yazarı ABD ve Rusya'nın bir noktada buluşabildiklerini göstermektedir. Buradaki sorun ise emperyalistler arası pazar mücadelesini görmezden gelmektedir. Hiç kuşkusuz ABD'nin IŞİD bahanesi ile Suriye ve Irak'a girmesi Rusya'yı ve İran'ı ilgilendirmektedir. Ancak bu ilgi IŞİD'den kaynaklı değil Ortadoğu pazarından kaynaklıdır.

Sara Mücadele Merkezi: "Kadınların acıları aynıdır"

Rojava/Qamişlo: Tüm dünyada kadınları sisteme bağlamak için kullanılan türlü yöntemlerin Suriye'de de Kürt halkına karşı devlet politikası olarak kullanıldığı bir sır değil. Kadınlar, özellikle televizyon aracılığıyla kendi kültürlerinden uzaklaştırılıyor; Türk, Arap, Hint, Avrupa kültürlerine özendirilerek bağımlı hale getiriliyorlar. Rojava'da geçirdiğimiz süreç zarfında; özellikle esmer kadınların beyaz tenli kadınlar gibi görünmek için çabaladığı misafir olduğumuz evlerde, sürekli Hint, Türk dizilerinin izlendiğini gördük. Erkekler çok eşli yaşarken, özellikle Arap milliyetinden kadınların bu durumu kabullenmesi de ayrı bir sorun.

Kadın mücadelesinin evveli olmasına rağmen kurumsal düzeyde yeni yeni şekillendiğini söyleyebileceğimiz Rojava'da Temmuz 2013 tarihinde şiddete ve tecavüze karşı **Sara Kadına Yönelik Şiddetle Mücadele Merkezi** kuruldu. Kadınların yaşadığı şiddete karşı güvenli bir şekilde yaşayabilmeleri için "yaşam evleri"ne sahip olan Sara, güvenlik dolayısıyla gece nöbet tutmuyor. Ancak diğer kadın örgütlerinin kadınlarla olan sıkı bağları sayesinde gece saatlerinde bir şiddet yaşandığında harekete geçerek başvuru alıyor, kadınları, adresi gizli yaşam evlerine yönlendiriyor. Sara ile planladığımız söyleşiyi kurum yöneticisi ile gerçekleştirdik. Rojava'da devrimin en büyük parçalarından biri olan kurumla yaptığımız söyleşiyi sizinle paylaşıyoruz.

"Kadınların acısı aynıdır"

ÖG: Sara ne zaman ve nasıl kuruldu?

Dilnaz Alim: 01.07.2013 tarihinde kurumsallaşma başladı. Kurumsallaşmadan önce 12 kişilik bir gruptan oluşuyorduk. Projelerimiz zaman geçtikçe daha da büyüdükçe kalıcı bir örgüt olmaya yani kurumsallaşmaya karar verdik.

- Peki Sara Kadın Evi'nin kuruluşundaki en büyük amaç ve araç neydi, kurulduğunda herhangi bir sorunla karşılaştı mı?

- Bu örgütün amacı şiddete maruz kalan ve tecavüze uğrayan kadınları korumak ve sorunlarını çözmektir. Bunun için kuruldu. Biz bağımsız bir örgütüz. Herhangi bir kuruma ya da ideolojiye bağlı değiliz.

- Bağımsız bir örgüt olmanız, kuruluş sürecindeki bir tercih ettiğiniz bir biçim mi?

- Biz, bağımsız olmayı özellikle tercih ettik. Kim olduğunu; hangi düşünceden, ulustan, milliyetten olduğunu göz ardı ederek kadınlara destek oluyoruz. Bağımsız olamaz

Muhabirlerimizin Rojava yolculuğu sürüyor. Rojava'da birçok kurumla görüşen muhabirlerimizin ziyaret ettiği önemli adreslerden biri de Sara Kadına Yönelik Şiddetle Mücadele Merkezi...

isek, bir ideolojiyi rehber edinirsek, kendini o düşünceye ait hissetmeyen kadınları kapsayamayız. O kadınlar da rahatlıkla bizden yardım isteyemeyebilir.

- Sara'nın kuruluş sürecini aktarabilir misiniz?

- Birçok kadın şiddete maruz kalıyordu ve kimse onları sahiplenmiyordu. Biz de tüm kadınları sahiplenme kararı aldık. Bağımsız, belli bir harekete bağlı olmamızın en büyük nedenlerinden biri budur. Kadınların acısı aynıdır; hangi kimlikten, hangi siyasi düşünceden olduğu önemli değil. Rojava'nın buna ihtiyacı vardı.

- Çalışmalarınızda, kadınların ne tür sorunlarla karşılaştığını gözlemlediniz? Örneğin çok eşlilik...

- Toplumda çok sorun var. Çoğuş-

luluk var evet ancak bu konuda kadınlardan çok başvuru almıyoruz. Kadınlar, en çok şiddete maruz kalıyor. Ancak en çok karşılaştığımız ve bizim daha çok yöneldiğimiz bir diğer sorun küçük yaşta evlilik. Küçük kız çocukları kendilerinden çok büyük adamlarla evlendiriliyorlar. Üzerinde en çok çalıştığımız bu sorun şu aralar. Bu örgütlenmenin diğer amaçlarından biri küçük yaşta evlenmeye karşı kadını bilinçlendirme, kadın haklarını öğretici çalışmalar yürütmektir.

Hedefleri tüm kadınlara ulaşabilmek!

- Bu eğitici çalışmalarını nasıl yürütüyorsunuz? Kurum içinde eğitim çalışmalarınızı nasıl yapıyorsunuz?

- Örgüt içinde bir eğitim çalışma-

mız oluyor. 2 haftada bir yaptığımız çalışmalardan sonra halka giderek birebir kadın sorunu tartışabiliyoruz ve tartışmalar sonucunda çıkan eksikliğe göre panel ya da eğitim çalışmaları belirliyoruz. Savaşın dolayı boşanma, namus adı altında şiddet olayları daha çok gündeme geliyor. Buna karşı olduğumuzu yaptığımız eylemlerle gösterdik. Daha sonra da yaşanan sorunlarla ilgili bir araştırma yaptık ve topladığımız bilgileri Kadın Bakanlığı'na ilettik.

- Ne kadar kadına ulaşabiliyorsunuz, bu konudaki hedefleriniz nelerdir?

- Var olan bütün kadın örgütleriyle ortaklaşmaya ve tüm kadınlarla iletişime geçmeye çalışıyoruz. Asıl hedefimiz bütün kimlikteki kadınlara ulaşabilmek ve ilk başta Rojava'da örgütlenilebilmek. 15 Eylül tarihinde bir konferans gerçekleştireceğiz ve bu konferansta Afrin ve Kobanê'deki kadınlar için neler yapabileceğimizi tartışacağız.

Hasêki ve Kobanê kadın sorununun en yoğun yaşandığı yer!

Sara ile yaptığımız söyleşimizin ardından bize son 6 aya ait ve diğer kantonları da kapsayan bir rapor hazırladıklarından bahsettiler ve bu raporu bizimle paylaştılar. Raporda dikkatimizi çeken şey kadın sorununun daha yoğun yaşandığı yerin Hasêki ve Kobanê olduğuydu. Hasêki'de 272, Kobanê'de ise 530 kadın tacize-tecavüze maruz kalmış ve aynı zamanda para karşılığında satılmış.

Son zamanlarda IŞİD'in saldırılarını daha yoğun bir şekilde, Hasêki ve Kobanê'ye yöneltmesinin sonucunda rakamların bu kadar yüksek çıktığını söylüyorlar. Tabii ki bunlar başvurabilen kadınların verdiği sayılar. Gerçek rakamın çok çok daha fazla olduğu konusunda fikir birliği varıyoruz Sara ile.

"Birçok kadın şiddete maruz kalıyordu ve kimse onları sahiplenmiyordu. Biz de tüm kadınları sahiplenme kararı aldık. Bağımsız, belli bir harekete bağlı olmamızın en büyük nedenlerinden biri budur."

Düsseldorf'ta coşkulu Kürt festivali

Düsseldorf: 13 Eylül günü on binlerin katılımı ile **Uluslararası Kürt Kültür Festivali** gerçekleştirildi. “Öcalan’a özgürlük”, “Kürdistan’a statü”, “Şengal’e özerklik” başlıkla-

rının yanı sıra “PKK terör listesinden çıkarılsın” şiarıyla gerçekleştirilen festivale aralarında ATİK, YDG ve Partizan’ın da bulunduğu çok sayıda kurum katıldı.

HDP Eşbaşkanı **Figen Yüksekdağ** ve PYD Eşbaşkanı **Salih Müslim**’in de konuşma yaptığı festivalde sahne alan **Pınar Aydınlar** da halkların kardeşliğine vurgu yaptı.

Festival alanında YDG’nin düzenlediği 24. Gençlik Kültür Sanat Festivali ve

Canlar Tiyatro Ekibi’nin “İnsanların” oyununun afişleri yapıldı. Özgür Gelecek’in başlatmış olduğu Şengal’e bağış kampanyası için de gazete dağıtımı gerçekleştirildi. **UPOTUDAK** ve **PŞTA** da “**Nihat Konak’a özgürlük**” başlıklı kampanya için çok sayıda imza topladı.

Yılmaz Güney için anma

Hamburg: 1984 yılında Paris’te yakalandığı kanser hastalığı nedeniyle yaşamını yitiren devrimci sanatçı **Yılmaz Güney** ölümünün 30. yılında Hamburg’da düzenlenen etkinliklerle anıldı. ATİF Hamburg tarafından organize edilen etkinlik programının kültürel bölümünde **Grup Abdal**, **Seval ve Hüseyin**, **Hamburg Yeni Kadın Korosu**, ATİF Hamburg Tiyatro Grubu ve **Grup Cemre** sahne alırken; etkinliğe konuşmacı olarak **Faik Bulut**, **Murat Çakır**, **Êzîdî Federeasyonu Temsilcisi Murat Kabo** ve ATİF Başkanı **Süleyman Gürcan** katıldı.

Konuşmalarda Şengal’de Êzîdilere uygulanan katliam ile buna karşı geliştirilen direnişe değinildi. ATİK’in Êzîdî halkı ve Rojava ile dayanışma amaçlı başlattığı yardım kampanyasından da söz edildi. Avrupa’da gelişen ırkçılıktan ve buna karşı ortak etkin bir devrimci mücadelenin verilmesinin zorunluluğundan ve son olarak da İŞİD gerçekliğine ve neler yapılması gerektiğine vurgu yapılan etkinlik Grup Abdal’ın ezgileri ile sona erdi.

Mezar başında anma

7 Eylül Pazar günü düzenlenen anma etkinliği **ATİK**, **ACTIT**, **ASM**, **Alnteri**, **BİR-KAR**, **FEYKA**, **FDHF** ve **ODAK**’ın çağrısıyla **Pere-Lachaise Mezarlığı**’nda gerçekleştirildi. “**Devrimin sanatçısı Yılmaz Güney ölüm-süzdür!**” pankartının açıldığı anma, Yılmaz Güney ve İstanbul’da Torunlar Center şantiyesinde iş cinayetine kurban giden işçiler anısına saygı duruşuyla başladı.

Kurumlar adına açıklamanın okunmasıyla devam eden anmada, ayrıca **Fransa Maoist Komünist Partisi Gençlik Örgütü** adına bir temsilci yaptığı konuşmada Güney’in enternasyonalist proleter sanatına değindi.

“Rojava bizim evimiz”

Muhabirlerimiz Rojava’dan bildiriyor:

T. Kürdistanı’ndan Rojava’ya kadar uzanan bir yolculuk bizimkisi. Zor yollardan, peşmergenin sorgulamasından geçerek devrim topraklarına ulaşılmaya çalışılan bir yolculuk. Şırnak’ta bulunan Habur Kapısı’ndan giriş yapmak zorunda kaldık; çünkü Rojava’ya açılan bütün kapılar kapalıydı. Tek şansımız Irak üzerinden geçmekti. Irak’ta peşmergenin keyfi uygulamalarından dolayı geçirdiğimiz süreç içerisinde her yerde KDP’nin YPG hakkında ki anti-propagandalarına maruz kaldık. KDP’nin anlattığına göre; Şengal’i İŞİD’in saldırılarından peşmerge çatışarak kurtarmış ve peşmergenin açtığı yoldan YPG gelerek dağlardan inen Êzîdilere zorla zafere işaretini yaptırıp “Biji YPG” dedirtmiş(!)

KDP ve peşmerge olayları bu şekilde anlatarak, Irak’taki insanları rahat bir şekilde kandırıp taraftar toplamaya çalışıyor. Hâlbuki biz peşmergenin İŞİD’le çatışamayacak kadar güçsüz ve korkak olduğunu halkın anlatımlarından öğrenmiştik/biliyorduk. Onlar halkı korumak yerine Barzani’nin petrolünü korumakla meşguldü.

Yalan söylemlere maruz kaldığımız ilk günümüzden sonra tekrar zorluyoruz şansımızı Rojava’ya geçebilmek için. Yine peşmergenin engeliyle karşı karşıya kalıyoruz ama bu sefer sınırı geçebiliyoruz. Semalka ve Rojava sınırı arasından Dicle nehri geçiyor. Karşı tarafa geçebilmek için feribota biniyoruz. İçimizde o

kadar büyük heyecan ve mutluluk vardı ki; sonunda evimize gidiyorduk, olmamız gereken yere doğru Dicle nehrini aşmış geçiyorduk. Ve geçtik. Ulaştığımız yerin doğru olduğunu, asayiş görevlilerinin arasında kadınların da yer aldığını görünce anladık. Çünkü Irak’ta kadınlar sokaklarda, çalışma alanlarında yoklardı; kadın olarak en çok bu dikkatimizi çekmişti Irak’ta.

“Güvendeydik artık, biliyorduk bunu...”

Sınırı biraz geçtikten sonra görevli arkadaşlar karşıladı bizi, o kadar içten davranıyorlardı ki kendimizi buraya ait hissediyoruz, sanki biz hep buradaymışız gibi. 24 saat bile geçirmedik Irak’tan kurtulduğumuza çok seviniyorduk, her yerde Barzani fotoğraflarını görmek zorunda değildik artık.

Kendimizi tanıttık önce. Gazetemizi kimileri biliyordu zaten, kimi arkadaşlar da yeni öğrendi. Bizi görünce sevindiler. Onları görmeye geldiğimizi, deneyimlerinden faydalanmak istediğimizi duyduklarında sevinçlerini ve bizi daha da yakından tanımak istediklerini vurguladılar. Programımızı sordular hemen. Ne yapmak istediğimizi, nerelere gitmek istediğimizi, bizi her yere götürceklerini, bütün imkânları sunacaklarını söylediler.

Daha sonra Qamişlo’ya doğru yola çıktık. Bir ailenin evinde misafir edildik. Buraya doğru yola çıkarken en çok çektiğimiz mesele dil sorunuymdu. Ama o sorun, kendiliğinden çözüldü. Yarı İngilizce, yarı Türkçe, yarı Kürtçe, üç dili kullanarak iletişime geçmeye çalıştık. Her ne kadar Kürtçe başlayan cümlelerin arasında Türkçe karışsa da sonunda İngilizce’yle bitse de anlaşabildik. Hiçbir sorun çıkmadı aramızda.

Rojava halkı o kadar mütevazı ki; onlar bizim için Türkçe

öğrenmeye, konuşmaya çalışıyordu. Buna biz izin vermemeye çalışıyorduk; zaten bizler asimilasyona maruz kalarak kendi dilimizden soyutlanarak büyüdük. Onlar burada dillerini özgürce konuşabiliyor, neden onlara bu kötülüğü biz yapalım ki! Evde dikkatimizi çeken bir diğer şey de -gerçi sadece misafir olduğumuz evde değil her evde- belediyede, derneklerde şehit ağaçları var. Her aile düşen şehitlerini yapraklara iğnelemiş. Rojava şehitlerine sahip çıkıyor. Sadece şehit ağaçları oluşturarak değil her sokakta, her meydana şehitlerden mutlaka bir izle karşılaşıyoruz. Şehitlerin fotoğraflarının olduğu büyük pankartlarla, heykellerle YPG ve YPJ’nin asılı bayraklarıyla adım başı karşılaşmak mümkün burada.

“Herkes kendi dilini özgürce konuşabiliyor”

Dil bir halkın kimliğidir. Kendini özgürce ifade etmenin tek yoludur. Burada herkes rahat bir şekilde ne olduğu ne düşündüğünü vurgulayarak dillerini rahat konuşabiliyor. Mezopotamya Üniversitesi inşa edilmiş, sosyoloji, tarih, hukuk derslerini öğrenciler kendi anadillerinde öğreniyorlar. Sadece Kürtler değil aslından Araplar, Ermeniler de kendi dillerinde gazeteler çıkarıyorlar. Bir gazeteyi hem Kürtçe hem Arapça görmek mümkün. Ermeniler mesela kendi dillerini ve kültürlerini unutmamak için kendi dillerindeki okullarda kültürlerini öğreniyorlar.

“Rojava devrimi kadın devrimi”

Bizler Rojava Devrimi’ni kadın devrimi olarak görüyoruz. Gerçekten de Rojava’da devrim en çok kadın devrimcilerin, savaşçıların emeğiyle oluşmuş. Burada kadınlar her yerde; askeri alanda, eğitim alanlarında, zabıtada, bölge asayişlerinde çok büyük emek ve fedakârlıklarla yaşamlarını devam ettiriyor.

Savaşçı kadınlar ellerinde keleşlerle şehir asayişinde yer alıyor. Özgürce dolaşabiliyorlar, sorun yaşanan noktalarda hesap sorabiliyorlar. Kadın Bakanlığı, kanunları belirleyebiliyor. Şiddete, tecavüze, çok eşliliğe maruz kalan kadınlar güvenerek başvuracağı kurumlar bulabiliyor. Devrim gerçekten güzel şey...

(Devam edecek)

Amazon’da direniş!

H. Merkezi: Brezilya’daki yerli kabilelerden Ka’apor savaşçılarından bir grup, Amazon ormanları Alto Turiacu havzasında ağaç kesimi yapan ekibi rehin alıp kullandıkları malzemeleri yaktı.

Yaklaşık 5,5 milyon kilometrekarelik alanı kaplayan Amazon yağmur ormanları, dünya üzerindeki

tropikal ormanların yarısından fazlasını oluşturmaktadır. Yağmur ormanlarının yüzde 60’ının yer aldığı Brezilya, Amazon ormanlarındaki ağaç kesme oranının 2012’nin Ağustos ayından 2013’ün Temmuz’una kadar olan sürede yüzde 28 oranında arttığını açıklamıştı. Doğaya sahip çıkan Ka’apor savaşçıları, yaşam alanlarını talan edenlere karşı direnmeye devam ediyor.

İsviçre’de Êzîdîlerle dayanışma

Irak’ta İŞİD katliamından kaçarak dağlara sığınan Êzîdî Kürt halkıyla dayanışma amacıyla **İsviçre Yeni Demokratik Gençlik** olarak, Stauffacher’da yardım kampanyası başlatıldı.

Burada yaşayan halkı bilgilendirmek için hazırladığımız bildirileri ve sembol olarak standımızda bulundurduğumuz elmaları sokaktaki insanlara dağıtarak duyarlı insanların bağış yapabileceklerini söyledik. (İsviçre YDG)

HASTALIĞIN TEDAVİSİ OLARAK ELEŞTİRİ-ÖZELEŞTİRİ -2-

İdeolojik olarak yorumlarsak zaaf bünyemizin derinliklerinde yer alan, bizlere öğretilen, kamıksatılan burjuva-feodal zaaflardır. Bu zaaf-lardır ki bizde "sürekli ve aşırı" güçsüzlüğe yol açmaktadır. Burjuva-feodal zaaf lar aynı zamanda inşa etmek istediğimiz toplumla ve bu toplumun kültürüyle uzlaşmaz bir çelişki içindedir. Ya sen onu yok edeceksin ya da o seni... Burjuva-feodal kültür sömürü ve yoz bir kültür olduğu için içinde bir dizi "yozluk", "insana yakışmayan" özellikler barındırmaktadır. Nerede burjuva-feodal bir kültür varsa (bu kültüre rengini veren egemenler olduğu için) orada bir "yozluk" de vardır. Burjuva-feodal kültür sadece toplumda kendisini göstermez; parti içerisinde de kendini gösterir. Eğer komünist partisi de bir çelişkinin ürünüyse, dahası bünyesinde çelişki barındırıyorsa doğal olarak komünist kültürden ayrı olarak burjuva-feodal kültür de kendisini komünist partisi içerisinde yaşatmaya çalışacaktır. Ve o ya da bu şekilde kendisini proletaryanın devrimci partisinde gösterecektir: ta ki sınıflar ortadan kalkana kadar.

Bunun üzerinde neden bu kadar duruyoruz? Çünkü burjuva feodal kültür bir zaaf olarak parti içerisinde yaşam bulur. Yani o kültürün yaşatmış olduğu "yozlaşma" kendisini komünist partisi içinde de gösterir.

Bununla birlikte bu tür zaaf-lardan kurtulmanın tek yolu da örgüt ortamıdır, bunun başka bir ortamı yoktur.

Konudan biraz uzaklaştık. Hatalardan daha fazla zaaf-lara odaklanmamız gerekmektedir. Zaaf-larımızı aşamadığımız oranda mücadelemizi ileri taşıyamayacağımız bilinmelidir.

Öyleyse biz hastamıza geri dönemlim. Bünyemizdeki kanserli hücreleri açığa çıkartmak için doktora gitmeliyiz. Kanserle mücadelede hepimiz biliriz ki erken teşhis önemlidir. Klişe bir deyimle "erken teşhis hayat kurtarır". Ancak kanser sinsi bir hastalık olduğu için bünyeye girdiği ilk anda kendisini hissettirmez. Kendisini hissettirdiğinde ise büyük ihtimalle erken teşhis aşaması çoktan geçilmiştir. Genelde doktora gitmekle aramızın iyi olmadığını da düşünürsek, belirtileri ilk başta yok sayarız. Onulmaz bir düzeye ulaştığında ise artık yapılması gereken ölümü beklemektir. Erken teşhis yapılabilmesi için örneğimizdeki hastamız düzenli olarak check-up'a girmelidir. Belirli periyotlarla baştan aşağı testten geçmek, bünyemizdeki hastalıkları açığa çıkarmak açısından önemlidir. Bunun örgütsel hayattaki karşılığı eleştiri-özeleştir-i toplantı-lardır. Bu toplantılarda zaaf-larımızı açığa çıkartma olanağına sahibiz. Bunun için de bu toplantılara yaklaşımımızı değiştirmemiz gerekiyor. Bu toplantıları büyük bir korku ya da kaygıyla bekleme-

meliyiz/geçirmemeliyiz. Aksine bu tarz toplantıları koşullar elverdiği oranda sık yapılması istemeliyiz.

Bu toplantılara bakış açımızdaki önemli bir eksiklik de kendi gerçekliğine kapalı toplumsal yapıdan kaynaklı, bu tarz toplantıları yapmayı zaafın pratikte aşılacağı düşüncesidir. Böylesi bir yaklaşım yanlıştır. Bu tarz toplantıları "check-up"a benzettik. "Check-up" bünyemizdeki hastalıkları açığa çıkarır. Burjuva-feodal bir toplumda yaşadığımızdan kaynaklı bünyemizde kanser olduğunu biliyoruz. İşte "check-up" bünyemizdeki kanserlerin ne olduğunu ve hangi düzeyde olduğunu gösterir. Eğer hastalık bilinmiyorsa zaman sadece hastamızın ölümüne neden olur. Böylesi bir pratik süreç herhangi bir zaafı çözmediği gibi, zaafın devrimci yanımızı çözdüğünü sık sık görürüz.

Bir başka hatalı yaklaşım da düzenli "check-up"a girmeden, zaaf kendisini iyice gösterdikten sonra soruna müdahale etmek oluyor. Bu durumun da genelde başarılı olmadığını biliyoruz çünkü kanser kendisini iyice gösterdiği zaman, büyük oranda geri dönülemez noktaya ya da kritik bir aşamaya ulaşmış oluyor. Bu durum kanserle mücadelede başarı oranını düşürüyor.

Bu toplantılara hatalı bir diğer yaklaşım ise sorunların bu toplantılarda çözülmesini beklemek oluyor. Ancak "check-up" sadece genel bir muayenedir, özel bir muayene bile değildir; kaldı ki tedaviyi içersin. Hastalığın genel anlamda belirlenmesi, tedavi değildir. "Check-up"lar bize durum değerlendirmesini verir. Düzenli "check-up"lar arası tedavi süreci işletilmezse "check-up" hastalığın ne kadar ilerlediğini göstermekten başka bir anlam ifade etmez. Bu durumda da zamanın ölümüne yaklaşımdan ya da ölümü yakınlaştırmaktan öte anlamı olmaz, olamaz.

Demek ki eleştiri-özeleştir-i toplantıları ya da özeleştir-i platformu sorunların çözüldüğü yerler değildir. Sorunların bu toplantılarda çözüleceği beklentisi pratikte başarısızlığa götürecektir. Bu durum doğal olarak eleştiri-özeleştir-i mekanizmasının işlememe-

sine yol açacaktır. Bu mekanizmanın işlememesinin pratikte şimdiye kadar iki tür yansımasını gördük. Birinci olarak bu toplantıların hiç alınmadığı ya da komite toplantılarına bırakarak, orada da son gündem maddesi olarak ele alıp ya "zaman darlığından" ya da diğer gündem maddelerinde tartışıldığı gerekçesiyle suya sabuna dokunmadan geçiştirmek. İkinci olarak, daha çok gerilla alanında görüldüğü şekliyle örgütün bunda ısrar etmesinin bir sonucu olarak, bileşenin zaaf-larından ziyade hatalarının kabul edilmesiyle, görece özeleştir-i bir yaklaşım sergileyerek, bu toplantının bir şekilde "atlatılmasını" hedefleyen bir tarzın tutturulmasıdır. Bu yaklaşım objektif olarak gelen eleştirileri "atlatmanın" inceltmiş bir biçimidir.

Ezilen insanlar nesnel olarak devrimci olma zeminine sahiptir. Egemen sınıfların kültürünün iliklerine kadar işlemiş olması, bundan kurtulamaya-çağı anlamına gelmiyor. Çoğunlukla başlangıç babında sayılabilecek en önemli adımı örgütlenerek atmış bulunuyor. PauloFreire "**Ezilenlerin Pedagojisi**" adlı kitabının 26. Sayfasında şunları yazıyor: "*Ezilenler, ta içlerinde oluşmuş olan ikiliğin acısını çekerek. Özgürlük olmaksızın sahici olamayacaklarını keşfederler. Ancak, kendileri olarak var olmayı arzularına rağmen, bundan korkarlar. Ezilenler, aynı anda hem kendileridir hem de bilinçlerini içselleştirmiş oldukları ezenleridir. Çatışma, tamamen kendileri olmak ile bölünmüş olmak, içindeki ezeni püskürtmekle püskürtmemek, insani dayanışma ile yabancılaşma, belirlenmiş kurallara uymak ile seçme yapabilmek, seyirci olmak ile oyuncu olmak, eylemde bulunmak ile ezenlerin eylemi yoluyla eylemlilik yanılısamasına kapılmak, konuşmak ile yaratma ve yeniden yaratma ve dünyayı dönüştürme kudreti hadım edilmiş halde sessiz kalmak arasındaki seçimde yatar. Bu, ezilenler için trajik bir ikilemdir ve eğitimlerinde hesaba katılmalıdır.*"

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Hasan Saz: 1940 yılında Maraş'ın Tanır köyünde dünyaya gelen Hasan Saz, 1969 yılında PDA ile ilişki kurdu. PDA ile çalışmaya başlayarak 1974 yılında İbrahim Kaypak-kaya'nın görüşlerini benimsedi. Proletarya Partisi'nin yurtdışındaki faaliyetlerinin gelişmesinde aktif bir şekilde mücadele eden Hasan Saz, 22 Eylül 1977'de yurtdışında geçirdiği trafik kazasında yaşamını yitirdi.

Diyarbakır Katliamı: 24 Eylül 1996 tarihinde Diyarbakır Hapishanesi'ne operasyon düzenleyen devlet, **Edip Direkçi, Nimet Çakmak, Erkan Perişan, Rıdvan Bulut, Hakkı Tekin, Ahmet Çelik, M. Sabri Gümüş, Cemal Çam, Kadir Demir, Mehmet Aslan** olmak üzere 10 PKK tutsağını vahşice katletti. Bu katliamı protesto etmek için iki tutsak (**Vedat Aydemir ve Hamdullah Şengüner**) kendini yaktı.

Suresh Wagle: Öğrencilik yıllarında ve Gorkha Bölgesi'nde öğretmenlik yaptığı yıllarda Panchayati diktatörlüğüne karşı mücadele etti. 1990'da bölgedeki kitle hareketinde aktif rol oynadı. 18 Eylül 1999'da 46 yaşındayken katledildiğinde Nepal Komünist Partisi (Maoist)'in Siyasi Büro üyesiydi.

Bhimsen Pokhrel: Suresh Wagle ile birlikte şehit düştüğünde Gorkha Bölge Komite üyesi gerilla müfrezesinin komutanıydı.

Öyleyse hastamız kanser de dâhil her türlü hastalığı yenmek ister ancak bunun iradesini her zaman göstermez. Hastamızın bu ikili hali hem üzerinden yükseleceğimiz zemini hem de engelleri gösterir. Bu durumda gerek doktorun gerekse de hasta yakınlarının oldukça özenli yaklaşmasını doğurur ki hasta kendi gerçekliğinin engellerine takılmasın.

"Check-up"tan çıkan sonuçlar daha özel bir muayeneyi gerekli kılıyorsa örneğimizdeki hastamızı buna ikna etmek önemlidir. Unutmamalıyız ki hastaya hiçbir şeyi zorla yaptıramayız. Herhangi bir şekilde hastalığı tedavi etmek üzere muayene olmaya ikna edilmemişse bütün bir süreç başarısızlıkla sonuçlanacaktır.

Hastalığın tedavi sürecinin önemli bir durağı muayene oluşturmaktadır. Bu da daha önce de dediğimiz gibi bu özeleştir-i platformu ya da eleştiri-özeleştir-i toplantı-lardır. Bu aşamada süreç iki yönlü işler: hasta ve doktor olmak üzere...

Hasta açısından baktığımızda doktorun güvenilirliği şarttır. Doktorun işinin ehlinin olup olmaması, koyduğu teşhislerin doğruluğu ve tedavi süresince tavırları oldukça etkilidir. Deyim yerindeyse doktorun ispat etmiş olması gerekmektedir. **(Devam edecek)**

3. Pir Sultan Abdal Festivali

Kartal Cumhuriyet Mahallesi'nde üçüncüsü düzenlenen festivalin birinci günü "Ortadoğu da yaşanan gelişmeler ve mücadele" konulu panellerle başladı. Panelin ardından şiirler ve Pir Sultan

Abdal Derneği'nin çocuklardan oluşan semah ekibinin semah gösterileriyle devam etti. Ardından sahneye çıkan sanatçıların türkü ve deyişleriyle festival sürdü. Festivalin birinci gününde Mervan

Tan, Gülcihan Koç, Kartal Pir Sultan Abdal müzik grubu türkülerıyla, Alevi deyişleriyle ve marşlarıyla sahne aldı.

Biz de Kartal Partizan olarak festival alanına standımızı kurarak gazete dağıtımını yaptık. Ayrıca standımızın yanında

"Nihat Konak'a özgürlük" ve "Filistin, Şengal, Rojava; direnen halklar kazanacak" şiarlı Partizan imzalı pankartlarımızı festival alanına astık ve imza topladık. Gazete standımıza ilgi yoğundu.

Şahintepe'de halk şöleni

İstanbul: Altınşehir'in Şahintepe Mahallesi'nde artan çeteleşmeye, uyuşturucu kullanımı ve yozlaşmaya karşı oluşturulan **Birlik ve Dayanışma İnisyatifi** bir süredir yürüttüğü çalışmalarını bir konserle taçlandırdı. Aralarında Partizan okurlarının da bulunduğu birlik bileşenleri, uyuşturucu, çeteleşme ve yozlaşmaya karşı mücadeleyi yükseltmek amacıyla çıkardıkları afişleri Altınşehir'in birçok yerine astı, esnafı, evleri tek tek dolaşarak çalışmanın amacını anlattı. Mahallede bulunan kitle örgütleriyle görüşmeler gerçekleştirip onları bu sürece dahil etmeye çalıştı.

Şahintepe, T. Kürdistanı'nın birçok ilinden göç eden Kürt ve Karadeniz'in pek çok şehrinden göç eden Türk-Alevi halkının iç içe yaşadığı bir bölge. Mahallede, milliyet ve mezhep farklılıklarını körükleyerek halkımız arasındaki birlik ve dayanışmayı baltalamaya çalışan egemenlerin en etkili silahı ise uyuşturucu ve çeteleşme. Bu konuda özellikle son yıllarda, bölgede stadyumun yapılması ve birçok yeni büyük inşaat projesinin yapılmak istenmesiyle oluşan rantla birlikte ciddi bir artış söz konusu. Altınşehir'de mahalle halkının anlatımlarının ortaklaştığı diğer bir konu da son yıllarda tarikatların ve cemaatlerin sokulmaya çalışıldığı yönünde. Polisin bölgede faaliyet yürüten tarikatlara, cemaatlere dokunmadığı, görmezden geldiği mahalle halkının anlatımlarından. Bu konuda pek çok örnek anlatılıyor.

Bölgede yurtsever hareketin ve Partizan'ın yürüttüğü çalışmaların, egemenler cephesinde bir tehdit olarak algılandığı da anlaşılıyor. Kanal İstanbul'la birlikte bölgenin öneminin daha da artacağı, buna paralel büyük bir rantın ortaya çıkacağı da konuşulanlar arasında. Devrimci ve yurtseverlerin, önümüzdeki süreçte yaşanabilecek söz konusu gelişmeler karşısında bir alternatif olma ihtimali egemenler cephesinden hesaba katılıyor anlaşılıyor.

13 Eylül günü gerçekleşen halk festivalinde, uyuşturucu ve yozlaşmaya karşı mücadeleye dikkat çeken pankartlarla süslenirken diğer yandan sahne kuruluyordu. YDG'lilerin de son gün yoğun bir şekilde hazırlıklara dahil olduğu çalışmada konser saati yaklaştıkça heyecan da arttı. Yapılan tüm konuşmaların temel konusu, uyuşturucu ve çeteleşmede devletin rolüne dairdi. Gerek Partizan gerekse de inisiyatif adına yapılan konuşmalar, uyuşturucu ve çeteleşmenin emekçi mahallere bilinçli bir politikasının sonucu olarak sokulduğunu ve mahalle halkının birlik ve mücadelesini parçalamayı hedeflediği üzerineydi. **Grup Abdal**, Ferhat Akan, **Erol Sezen**, Muharrem Temiz ve **Grup İsyana Ateşi** türkülerıyla kitleye seslendi.

Sarıgazi Festivali'ne polis saldırısı

İstanbul/Sarıgazi: Sarıgazi'de düzenlenen 9. Halk Festivali kapsamında ilk olarak 9 Eylül'de **Taşdelen Aydınlar Mahallesi'**nde yozlaşma, uyuşturucu bağımlılığı ve mahallenin sorunlarını gündemleştiren bir etkinlik gerçekleştirildi. Etkinlikte 9 Eylül günü şehit düşen Gezi İsyanı şehidi **Ahmet Atakan** da anıldı. Etkinliğe konuşmacı olarak katılan Gülsu Gülsuyu Güzelleştirme Derneği Başkanı **Ali Şengül** konuşmasında, uyuşturucunun yozlaşmayla birlikte gündeme girdiğini ve birbirinden ayrı tartışmamak gerektiğini dile getirdi.

10 Eylül günü ise Yenidoğan'da "**Kadın Cinayetleri ve Ortadoğu'da Kadın Katliamları**" konulu panel düzenlendi. Etkinlikte Nihat Konak'ın serbest bırakılması için imza kampanyasına imza atan kadınlar, ayrıca Şengal'de IŞİD tarafından zulme uğrayan Êzidîlere destek için Özgür Gelecek Gazetesi'ne bağışta bulundular.

Festivalde Gezi şehitleri ve kadın vurgusu

Bu yılki festivalde Gezi İsyanı günlerinden beri süren toplumsal hareketlilik ve Şengal'deki Êzidî katliamı ile Rojava Devrimi temel gündemler arasındaydı.

Aralarında Partizan'ın da olduğu çok sayıda kurumun stant açtığı festivalde, birçok sanatçı sahne aldı. Partizan standında, gazetemizin ve kitapların dağıtımını yapılırken, Nihat Konak'ın serbest bırakılması için de imza toplandı. Festival programı kapsamında Partizanlar ayrıca, Demokrasi Caddesi boyunca sloganlarla gazete dağıtımını gerçekleştirerek kitle sel şekilde alana yürüdü.

Festivalin ilk günü kapsamında Gezi İsyanı şehitlerinden **Ali İsmail Korkmaz**'ın babası ve **Berkin Elvan**'ın babası ve annesi konuşma yaptılar. **Gülsüm Elvan** ise katillerden hesap sorulması gerektiğini belirtti. Festivalin

1. günü Gezi İsyanı şehitlerine atfedildi.

Festivalin 2. günü ise kadınlar örgütledi; festivalin yüzü fotoğraf atölyesi, kadın emeği atölyesi, kadın sanatçılarla kadınlara döndü. 13 Eylül günü içerisinde Yeni Demokrat Kadın'ın da olduğu Sarıgazili kadınlar, haftalardır çalışmasını yürüttükleri festival kapsamında, kadına şiddet, kadının görünmeyen emeği, kadın devrimciler ve Rojava'da direnen kadınların fotoğraflarının olduğu fotoğraf atölyesiyle Demokrasi Caddesi'ne kurdular.

Ardından toplu halde festival alanına geçen kadınlar burada daha öncesinde hazırladıkları çadırda kadın emeği atölyesi için bir araya geldiler. Devinim Tiyatro, Kaldırım Müzik Topluluğu, Emeğe Ezgi, Alamor gibi sanatçıların yer aldığı konserde sık sık "**Beşler yaşıyor, kavga büyüyor**", "**Kadınlar örgütlü mücadeleye**" sloganları atıldı.

Festivale saldırı

Festival içerisinde sık sık 3. gün akşam saat 21.00'de yapılacak Nihat Konak için adalet yürüyüşüne çağrı yapılmıştı. 14 Eylül günü düzenlenen eylem Derya Market önünden başlayarak festival alanında sonlandırıldı.

Çeşitli sanatçıların sahne almasının ardından Soma'dan gelen bir işçi konuşma yaparak, işçi kat-

Grup İsyana Ateşi türkülerini söylediği sırada alana yakın bir noktada pankart asmak isteyenlere polis gerçek mermilerle saldırdı. Gazetemiz yayına hazırlanırken başlayan saldırının ardından kolluk kuvvetleri, bu kez, TOMA'larla festival alanına girerek kitleye saldırdı.

liamlarına dikkat çekti. Ardından sahne alan Grup İsyana Ateşi türkülerini söylediği sırada alana yakın bir noktada pankart asmak isteyenlere polis gerçek mermilerle saldırdı. Gazetemiz yayına hazırlanırken başlayan saldırının ardından kolluk kuvvetleri, bu kez, TOMA'larla festival alanına girerek kitleye saldırdı. Aralarında Partizan okurlarının da bulunduğu yarahtırların olduğu alana tazyikli su ve gaz bombalarıyla saldıran polis, stantları dağıttı. Aralarında Partizanların da bulunduğu kitle bariyer kurarak polise karşı direnişe geçti. Çatışmalar gece geç saatlere kadar sürdü.

Karşıyaka Halk Festivali'nde kampanya çalışması

Mersin: Karşıyaka Sosyal Dayanışma Derneği tarafından her yıl düzenlenen, Karşıyaka Halk Festivali bu yıl da 7-8 ve 9 Eylül tarihlerinde gerçekleştirildi.

Karşıyaka Sosyal Dayanışma Derneği

(KASDA)'nin örgütlediği ve üç gün süren festival "**Yoksulluğa, Uyuşturucuya ve Asimilasyona Hayır**" şiarıyla gerçekleştirildi. Biz de Özgür Gelecek gazetesi ve Yeni Demokrat Gençlik olarak festivalde

yerimizi aldık. Festival alanında Özgür Gelecek gazete standı açarak, Êzidi halkıyla dayanışma çağrısı yaptık. Ayrıca festival alanının çeşitli yerlerine kampanyaya dair Özgür Gelecek ve Yeni Demokrat Gençlik imzalı dövizler asarak

kampanyayı görünür kıldık.

Sahnede yer alan sanatçılar arasında Pınar Aydınlar da vardı. Aydınlar'ın İstanbul'da katledilen 10 inşaat işçisine dair yaptığı konuşmayla kitlenin coşkusunun ve öfkesinin arttığını gördük.

"Biz savaşa gitmedik, savaş bize geldi" -2-

- Donbass halkını kitlesel olarak milislere katılıp topraklarını savunmaktan alıkoyan nedir?

- Bana göre sorun, tüm halkın anlayacağı net ideolojik bir çizginin olmaması sorunudur. Bu ve akşamları bir bardak biradan olmak veya "Grand" topunun ateşinde kaybolmak! Ancak Bolşeviklerin nasıl farklı oldukları noktasında düşünceler çok net. İnsanlar, seçimden seçime doğru veya batılı oligarklardan birini seçmeye alışmıştı. Hiç kimse savaş beklemiyordu, böyle bir olasılığa karşı her köyde hazır bekleyen savaşa göre oluşmuş komiteleri olan örgütler de yoktu. 20. yy'ın başlarında değil 21. yy'ın başlarında yaşıyoruz. Keza, zamanın ihtiyaçlarına yanıt olmamız için yeni bir yola ihtiyacımız var. Doğru olduğuna emin olmamız için bunun cevabını bulmamız çok önemli.

"Komünist milislerin" açıklaması pek çok soruya yanıt verdiği ve milislerin çoğunluğunun görüşlerini yansıttığına inanıyorum. Evet başından itibaren kana susamış "Ukraynalı milliyetçilere" ve neo-Nazizme karşı mücadele ediyoruz. Bu ideolojiye Ukraynalılar, -erkek ve kız kardeşlerimiz-, önderlik etmediği, bunun yerine kuklaların önderlik ettiği, kötü ün salmış bir grubun ideolojisi olduğunu anlıyorum. Darbeye karşı olan Ukraynalılar çok, ancak korkuyor ve örgütlü değiller. Odissou'da yaşanan ve iki yoldaşımın ölümüyle sonuçlanan korkunç olay, Donbass dışında gösterilerin sessizliğe boğulmasında, darbecilere yardım etti.

Benim cevabım, -"Kızıl milislerin de" sözü olan-, "Kızıl bayrağı yükseltirsek, bu savaşı kazanırız" olacaktır. Şunu da eklemeliyim: Ukraynalı kardeşlerimize, faşizmin olmadığı bir Ukrayna kurmak için faşist bö-

cekleri ezecekleri ilhamı da vermeliyiz. Eğer şimdi savaş makinesine karşı savaşabileceklerini düşünüyorlarsa, sadece neye karşı savaşacaklarını değil aynı zamanda ne için savaşacaklarını da anlamaya başlayacaklardır. Bunun, birçok yurttaşımın kafasını açarak savaşmak için ayağa kaldıracak kilit olduğuna eminim.

- Eğer Donbass kazanırsa Ukrayna'nın geleceğini nasıl görüyorsun?

- Ukrayna'nın Donbass olmaksızın sosyalizme ulaşması gerektiğine inanıyorum. Güçlü müttefik olabiliriz. Ukraynalılar sadece, Donbass'ı "ülkenin yarısını ilhak eden", "Sovyet devi" olarak, günah keçisi olarak görmekten vazgeçerse eğer, "Bandera ideolojisi"ni ortadan kaldırabilir ve sosyalizme ulaşabilirler. Banderahıların histerisi, doğu ve batı arasında kinin, alttan alta sürekli ısıtılmasıdır. Donbass olmadan Banderacılar kendi kendilerini yerler çünkü "ulusun refahı" için yapabilecekleri bir şey yok. Ve gösterebilecekleri bir "dış güç" olmayacaktır. O zaman belki Batı Ukrayna'da "Lviv Hareketi" (aşırı sağcıların kalesi olan Batı Ukrayna'da bir şehir) ortaya çıkar ve Banderacılar ölür. Kendi kaderini tayin hakkı ulusların ortak hakkıdır. Aynı şekilde insanlar hangi şehirde yaşamak istiyorsa orada yaşama hakkı da vardır.

- Birçok kişi, Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetleri'nin Rus milliyetçiler, monarklar ve benzerleri tarafından yönlendirilen "Beyaz Prozenk" olduğunu söylüyorlar. Bir komünist ve enternasyonalist olarak sen Halk Cumhuriyeti'nde kaldın. Solun Novorossya'yı desteklemesi için bir neden var mı? Cumhuriyet içinde solun

İnsanlar Ukrayna milliyetçiliği tehdidine karşı ayaklandılar; ittifaklar ve silahlı radikalleri bulma arayışına girdiler. Rusya burada ister hoşumuza gitsin ister gitmesin bir "anne" gibidir. Yani Rus bayrağı dalgalandı. İkinci taraf olan, anti faşist özellik Donbass halkının anti faşist özünü simgelemektedir.

gücü var mı? Milisler içinde rütbeli veya subay düzeyinde çok solcu var mı?

- Bu sanırım ana soru. İnsanlar başlangıçta, ideoloji ile ilgili ciddi olarak düşünmeden önce sadece evlerini ve ailelerini korumak için gittiler. Ek olarak, o zaman Sovyet iktidarı için insanlarla mücadeleyi yükseltmek olanaksızdı. Bunlara rağmen hepsi özde sosyalisttir. Bu Donbass'ta insanlar için barlarda tartışırken dahi, en "ideal" olandır.

Lugansk Halk Cumhuriyeti'nde çok insan var kendini komünist ve enternasyonalist gören. Önceden Ukrayna Komünist Partisi'nin yerel komitesi olan ve partinin "resmi önderliğini"nin direktiflerini ret ederek, Cumhuriyeti destekleyen Lugansk İşçi Cephesi'nin çalışmalarını vurgulamak istiyorum. Kiev'de neo-Nazilerle işbirliği yaparak yurttaşlarımızın öldürülmesine katkı sunan "kardeşlerine" öfkelenen anarko-sindikalistler de bulunmakta. Çoğu örgütlü olmasa da kendilerini komü-

nist ve enternasyonalist olarak ifade ediyor. Burada, bu kazanda kimse hangi örgüte mensup olduğunla ilgilenmiyor, Komünist misin hepsi bu. Lugansk Halk Cumhuriyeti'nde milliyetçilik yoktur. Kazaklar komünistlerle beraber hareket etmektedirler. Kazaklar'dan tanıdıklarımın çoğu, Don Sovyet Cumhuriyeti için savaşanlar gibiler. Kendilerini Antifaşist olarak tanımlayanlardan bazıları sadece üç renkli Rus bayrağını hatırlıyorlar.

İşte bu durum her şeyi açıklamakta. İnsanlar Ukrayna milliyetçiliği tehdidine karşı ayaklandılar; ittifaklar ve silahlı radikalleri bulma arayışına girdiler. Rusya burada ister hoşumuza gitsin ister gitmesin bir "anne" gibidir. Yani Rus bayrağı dalgalandı. İkinci taraf olan, anti faşist özellik Donbass halkının anti faşist özünü simgelemektedir. Yöneticiler arasında hiç kimse açıkça "kendini komünist" olarak ifade etmemiştir.

Ancak sürekli enternasyonalist özelliklerinden ve anti faşist düşüncelerinden bahsediler. Örneğin, "Hayalet" taburunun komutanı olan Alexander Mozgovoı sık sık oligarklara karşı ve halkın çıkarı için -sözleri pratikle kanıtlanmıştır- mücadeleden bahsetmiştir. "Beyaz Prozenk" diye bir şey yok aksi durum Donbass için yıkıcı olurdu. Tarihsel olarak işçiler Beyazlara karşı mücadele ettiler ve Sovyet iktidarını bütünüyle desteklediler. Ruhsal olarak hepsi "kızıldır", "beyaz" değil. Savaş insanları bir araya getirerek tarihsel hafızayı ve sonra sınıf çıkarlarını uyandırmaktadır.

Sonuç olarak, bu sekterizm değil! Enternasyonalistlerin gerçeği kavramaları, tuhaf biçimlerin ötesinde gerçek özü anlamaları ve her ne kadar sert de olsa doğru tercihi yapmalarında yardımcı olacak diyalektik kendisidir. Ek olarak; yoldaşlar, yurttaşlar, atalarımızın proletaryanın zaferi için kanlarını döktüklerini hatırlayın. Çağdaş Donbass'ın işçi sınıfının inanılmaz çabalarıyla kurulduğunu hatırlayın. Nazilere karşı kazanılan zaferi hatırlayın. Donbass, sosyalist inşanın gerçek bir abidesidir. Kim olduğunuzu hatırlayın. Kendinize karşı gerçekçi olun. İşçilerin enternasyonalist birliğine ve Donbass'a şan olsun!

Kaynak: <http://borotba/org>
<http://solidarityantifascistukraine.wordpress.com>

* Röportaj'ın Türkçe'ye çevirisi, YKP (ML)'nin yarı resmi yayın yapan antigeitonies.blogspot.gr sitesindeki Yunanca çevirisinden yapılmıştır.

Mercan HES eylemi üzerine...

H. Merkezi: Bilindiği üzere geçtiğimiz günlerde, Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist, Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu'na bağlı gerillalar Dersim Mercan HES'e uyarılarına rağmen devam edildiği gerekçesi ile bombalı bir eylem düzenlemişti. Konuyla ilişkin gerillalar ile yapılan ve haber değeri taşıdığı için yayımladığımız röportaj, elimize e- posta yoluyla geçmiştir.

- Bu eylemi neden gerçekleştirdiniz?

Murat: Son yıllarda emperyalist talan ve yağmaya hız verilmiş durumda. Sadece Dersim'de değil ülkemizin hemen her yerinde HES'ler, barajlar, madenler, orman kesimleri ve yangınları, baz istasyonları, kalekollar/karakollar, köprüler, oto yolları faaliyete geçmekte. Egemenler bu sayede servetlerini katlarken, halkımızın sömürüsü katmerleşmekte ve suyumuz, toprağımız, havamız, doğamız katledilmekte, geleceğimiz karartılmaktadır.

İşte eylemimiz buna yöneliktir ve pratik bir tavidir. Nerede ve ne şekilde olursa olsun halkımızın çıkarına olmayan bir şey varsa, silahlarımız ve bombalarımızla karşılındayız. Eylemimiz aynı zamanda halkımıza da bir çağrıdır. Yaşamımızı, doğamızı, geleceğimizi ellerimize almak için Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist, Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu saflarında örgütlenelim ve mücadele edelim. Bu saldırılar ancak bu şekilde boşa çıkarılabilir. Örgütlü bir halkın gücünden daha büyük bir güç yoktur.

- Eylemin içeriğini anlatır mısınız?

Bakış: 1 Eylül günü saat 20.30 sıralarında çevre güvenliğini sağlayarak Mercan HES'e baskın düzenledik. İşçileri güvenli bir bölgeye çıkardıktan sonra ana kumanda merkezine, içeride bulunan bir büroya ve türbin bölümlerine üç ayrı bomba yerleştirerek patlattık. Şirkete ait bir küçük telsiz ile bir kameraya da el koyduk. Sonrasında güvenli bir şekilde geri çekildik. Ertesi gün düşman, eylemin olduğu bölgeye bir operasyon düzenledi, bazı alanlara havan attı. Ancak herhangi bir sonuç alamadı.

- İlk eyleminizdi, neler hissettiniz? Dersimli bir kadın ve genç olarak nasıl bir anlamı var sizin için?

Gülizar: Açıkçası eylem anında neler hissettiğimi tarif edebileceğimi pek sanmıyorum. O an sadece eylemi başarılı bir şekilde bitirmeyi düşünüyor insan. Heyecanı, korkuyu, sevinci bir kenara itip şükkanlılıkla hareket etmek gerekiyor. Ama öncesinde büyük bir heyecan oluyor tabii. Nasıl olacak, nelerle karşılaşacağız vs. Bir taraftan da eylemden sonra halkın sevincini düşünüyorsunuz ve bir an önce eylem anının gelmesini istiyorsun.

Dersimli olmak kadın olmak ve genç olmak! Dersim'e geçmişten bugüne kadar sayısız ve her türden saldırı, zulüm ve sömürü oldu. Bugün de HES'lerle, barajlarla, kalekollarla, uyuşturucu ve fuhuşla, halkımız yozlaştırılmaya, düşürülmeye çalışılıyor. Bu politikalarla Dersim'i insansızlaştırmak, halkın devrimci yönünü yok etmek, değerlerini öldürmek ve böylelikle sömürüyü artırmak istediklerini biliyoruz. Ama başaramayacaklar.

Kadınlar ve gençler olarak ise sistemin saldırılarına en çok maruz kalanlarız. Yaşamımızın her anına, her alanına müdahale ediliyor. Eğitimden iş yaşamına, giyiminden oturup kalkışına kadar yaşamda hiçbir söz hakkımız yok. Bu erkek egemen zihniyete karşı tek bir yolun olduğunu düşünüyorum: mücadele, mücadele, mücadele!

Planlama yapılırken adettendir diye sorulmuştu. Eylemin hangi aşamasında

görev almak istiyorsun diye. Elbette eylemin merkezinde olmak, bombayı patlatan olmak istedim ve patlattım. İyi ki gelmişim gerillaya, iyi ki buradayım.

Dersimlilere, kadınlara ve gençlere sesleniyorum. TKP/ML-TİKKO saflarında örgütlenelim. Bilinçlerimizde mücadele, yüreklerimizde kin ve öfke olsun. Halka karşı olanlara karşı tek yürek olup savaşalım.

- Bir ay önce de HES'e yönelik eylem gerçekleştirmiştiniz, neden tekrar bu eyleme ihtiyaç duydunuz?

Ayfer: İlk eylemimizde bombamız patlamamıştı. Pratik olarak uyarı şeklinde de anlaşılabilir bu eylem şirket sahibi tarafından böyle anlaşılma ve faaliyete devam edilmişti. Ancak bir Mercan köylüsünün de ifade ettiği gibi "işimizi yarım bırakmak olmaz"dı. Uzun süredir üzerinde durduğumuz bu eylemin başarılı bir şekilde sonuçlanması bizim için çok önemliydi. Yani bizim için yarım kalan bir görevdi ve tamamlanması gerekiyordu. Halkımız bunu öğretiyordu, şehit yoldaşlarımız, partimiz bunu emrediyordu. Herkes bilmelidir ki TİKKO'cular işini yarım bırakmaz.

- Özellikle Ovacık'ta eylem dair çeşitli dedikodular yapıldı. Buna dair bir diyeceğiniz var mı?

Bakış: Eylemin neden yapıldığını anlattık. Bunun dışında bizim için başka bir neden yoktur. Bahsi geçenler sizin de belirttiğiniz gibi dedikodudan ibarettir ve gerçek dışıdır. HES'ten kaynaklı özellikle Mercan köylüleri mağdur olmuş durumda. Eylemin nedeni halkın mağduriyetidir. Zaten mağdur olan halk yıllardır hem hukuksal zeminde ve hem de çeşitli demokratik yollardan mücadelesini sürdürüyordu.

Ancak ne HES'in sahibi kompradorlar ve ne de onların taşeronları bütün bu tepkileri önemsemedi. Eğer yasal ya da demokratik yollardan gelişen tepkiler kulak arkası edilir de gereği yapılmazsa o halde devreye silahlar ve bombaların girmesi kaçınılmaz olur. Burada yaşanan budur ve devam edildiği sürece devam edecek olan da budur. Bazı kesimlerin eylemin politik içeriğini boşaltmaya yarayan çeşitli dedikodular yaymaları anlaşılabilir ancak halkımız bunlara inanmalıdır. Hiç kimse ile kişisel bir hesabımız yoktur. Olan tüm açıklığı ile ortadadır ve görmek

isteyenlerin Mercan bölgesinde kısa bir gezintiye çıkıp köylülerle sohbet etmeleri yeterlidir.

- Uzun zamandan beri faaliyetini yürüten HES'e, gerilla tarafından gerçekleştirilen ilk eylemdi.

Bu konuda neler söyleyeceksiniz?

Özlem: Tabii ki görevlerimizi yerine getiriyor olmamız hem bizi hem de halkı sevindiriyor. Elbette düşmanın korkusunu büyütüyor. Karakola çok yakın olması -HES'in hemen üstünde Mercan Karakolu var- ve arazinin gerilla için dezavantajlı olması bunun nedenleri arasında sayılabilir. Bununla birlikte yapımında sayılabilir. Bununla birlikte yapımında '85'te başlanan Mercan HES'e yönelik gerilla eylemi gerçekleşmemiş olması üzüntü verici. Halkımızın son yıllarda demokratik temelde gerçekleştirdiği eylemler elbette değerlidir. Ancak sorunu çözmeye yetmemiştir.

Biz TİKKO gerillaları olarak silahlarımızla ve bombalarımızla halkımızın hizmetindeyiz. Bu bilinmelidir ve unutulmamalıdır. Ancak sadece gerilla eylemleriyle sorunların çözülebileceğini düşünmek de yanlıştır. Önemli olan halkımızın örgütlü ve militan bir tepki ortaya koyabilmesidir. Şimdiye dek Mercan HES özgülünde bunun yaratılmaması bizim eksikliğini gösteriyor. Bu konuda hukuksal zeminde yürütülen mücadeleler var, demokratik temelde yapılan eylemler var ama bunların sorunu çözmesi ancak yukarıda bahsettiğimiz gibi halkımızın örgütlü ve militan bir mücadele sergileyebilmesi ile mümkündür.

İşte eylemimiz geçmişten beri süregelen bu mücadelelerin bir parçası olarak görülmelidir. Önemli olan her iki mücadele biçimini birbirini besleyecek tarzda ve etkili şekilde sürdürebilmektir. Bunu başarabilirsek, işte ancak o zaman Mercan suyunu özgürlüğüne kavuşturma şansımız olacaktır. Biliyoruz ki bu adım gerçeğe geçecek, ancak mutlaka su akacak ve yatağını bulacaktır.

- Son olarak halkımıza iletceğiniz bir mesaj var mı?

Murat: Bu eylemden kaynaklı burjuva-feodal medyanın deyimiyle Ovacık karanlığa gömüldü. Saatlerce elektrik verilmedi. Ancak Ovacık halkının bu mağduriyetin nedenini anlayacağını ve bize hak vereceğini düşünüyoruz. Çünkü gecemizi ve gündüzümü aydınlattığımız iddia eden egemenler gerçekte ise geleceğimizi karartmaktadır. Ve biz bu karanlığı parça parça delme, geleceğimizi adım adım aydınlatmayı görev olarak yüküyoruz kendimize. Nitekim sorunun bizzat ve doğrudan muhatabı olan halkımızın en somut taleplerindedir bu eylem. Halkımızın yarısına bir miktar olsun merhem olabilirsek ne mutlu bize... Son olarak halkımıza partimiz saflarında örgütlenme ve savaşma çağrısı yapıyorum.

1. Uluslararası Erkekler ve Erkeklikler Sempozyumu

İzmir: 11-13 Eylül tarihleri arasında İzmir Tepekule Kongre Merkezinde “1. Uluslararası Erkekler ve Erkeklikler Sempozyumu: Kimlikler, Kültürler ve Toplumlar” adıyla Eleştirel Erkeklik İncelemeleri İnisyatifi tarafından bir sempozyum gerçekleştirildi. Sempozyum 2013’te oluşturulan bağımsız bir grup olan **Eleştirel Erkeklik İncelemeleri İnisyatifi (EEİİ)** tarafından gerçekleştirildi.

Tüm oturumları takip etmek mümkün olmadığı için bizler başlıklar seçerek bazı oturumları takip ettik. Takip ettiğimiz oturumları aktarmadan önce İnisyatiften sempozyum hakkında edindiğimiz bilgileri de aktaralım. Sempozyumun amacına dair bize bilgi veren İnisyatif sorumlusu, eleştirel erkeklik incelemelerinin bir akademik araştırma alanı ve aynı zamanda aktivizm zemini olarak görünürlüğünü artırmak, teorik ve pratik olarak erkeklik çalışmalarının varlığını güçlendirmek, erkek egemenliğinin kültürel, sosyolojik ve sanatsal boyutlarının eleştirel

tartışmasını geliştirmek gibi bir dizi amacı olduğu belirtti.

EEİİ sorumlusu, eleştirel erkeklik incelemelerinin popülaritesini ve toplumsal cinsiyet eşitsizlikleri hakkındaki farkındalığını artırmak için çalıştığını, bu amaçla çeşitli çalıştay, konferans ve toplantılar organize ettiklerini belirterek, Türkiye’de ilk Erkeklik Dergisi çıkardıklarının bilgisini verdi.

“En güçlü adam” miti sürüyor!

“Erkek olarak baba olmak” başlığı ile yapılan oturumda **Hasan Deniz, Olcayto Ezgin, Serkan Kahyaoglu** panelistlerinin katılımıyla gerçekleştirilen oturumu bizler de takip ettik. Babalığın “erkekliğin” aktarılmasında önemli bir araç olduğunu dile getiren **Hasan Deniz**, evebeylerin cinsiyetsiz olmadığını, çocukların ailede şekillendiğini, erkekliğin yeniden üretildiği babalığa müdahale etmek için bu konuyu ele aldıklarını belirterek, erkekliğin yeniden üretildiği babalığı tartışmanın önemli olduğunu dile getirdi.

Olcayto Ezgin ise “**Babalık Destek Programı**”, “**grup terapisi yöntemi**” ile babalara eğitim verdiklerini, bu şekilde babaların evde daha fazla sorumluluk almasını sağlamaya çalıştıklarını belirtti. **Serkan Kahyaoglu** ise bu destek eğitimi sırasında çalışma testlerinden elde ettikleri bilgileri paylaşarak, erkeklerle yapılan testlerde değişmeyen en önemli düşüncelerden birinin kadınların siyasete katılımına dair düşünce, şiddetin haklı sebeplerinin olabileceğine dair düşünceler olduğunu ortaya çıktığını belirtti.

Panelistlerin çalışmalarında kullandıkları “**en güçlü adam benim babam**” sloganı salondaki pek çok kadın tarafından, babalığın toplumda erkekliği güçlendiren rolünü pekiştiren bir slogan olduğu, kullanılan fotoğraf-taki babanın çocuklarının erkek olmasının yine doğru olmadığı eleştirildi.

“Erkeklik, Türkiye’de krizde!”

Serpil Sancar’ın sunum yaptığı başka bir oturumda ise Sancar, “**Türkiye’de erkeklik çalışmaları, değişen paradigmalara ve politik dinamikler**” başlığı ile sunumunu feminizmin politik erkeklik eleştirisinin yetersiz kaldığı vurgusu ile sundu. Erkekliğin yeniden üretildiği başlıkları sıralarken, erkeklik araştırmaları çalışmalarının her zaman feminist çalışmalara paralel yürüdüğünü, pek çok kavramı ve tartışmayı buradan aldıklarını ancak erkeklik hegemonyasını reddeden ciddi bir erkeklik araştırması, deneyimi olmadığını, bu anlamda değişim rotası görülmediğini belirtti. Bu eksikliği feministlerin

üst sınıf erkekleri çok eleştirmediği “*Feministler paralı erkeklikten çok rahatsız değil*” şeklindeki eleştiri ile dile getirdi.

Sancar, “hegemonik erkeklik” kavramını kullanmanın çok doğru olmadığını düşündüğü belirtirken, erkekliğin Türkiye’de bir kriz yaşadığını, erkeklerin birbirleri ile sürdürdükleri rekabet, kendini ispatlama gibi nedenlerle bir kriz içinde olduğunu dile getirdi. Sancar, aynı zamanda feministlerin yoğun çabası sonucu kadına yönelik şiddetin gündeme geldiğini, bir kısım erkeğin politik bilinçle kendilerini “şiddet uygulayan erkeklerden” ayırmaya çalıştıkları belirtti. Yine çok az bir grup erkeğin çeşitli eylemlerle “erkekliklerden” ayrılmaya çalıştıklarını sözlerine ekledi.

Sempozyum 3 gün boyunca “**12 Eylül filmlerinde erkeklik krizi ve kimliğinin inşası**”, “**erkek bedeninin feminen temsili sakalın yeni formu**”, “**Türkiye toplumunda egemen erkeklik algısı ve erkeklik inşasının bedensel toplumsal aşamaları**” gibi birçok başlıkla Türkçe oturumlar gerçekleştirilirken, birçok oturum ise İngilizce gerçekleştirildi. Yapılan onlarca sunumda 3 gün boyunca gelen kitle, erkekliğin yeniden üretildiği medya, spor, askerlik, sinema, kitaplar, filmler gibi onlarca örnekte tartışmalar yürütmüş oldu.

Armutlu Ahmet oldu!

Antakya: Gezi İsyanı yılı olarak tarih sayfalarına not düşülen 2013 yılının Eylül ayı şehidi olan **Ahmet Atakan** için bir dizi etkinlik yapıldı.

Mezarlıkta Gezi şehitleri aileleri, Pınar Aydınlar ve Ferhat Tunç’un da katılımıyla bir anma gerçekleştirildi. Saygı duruşunun ardından konuşmalar ile anma sonlandırıldı.

Etkinliğin ikinci bölümü olan konser etkinliği Amfi Tiyatro’da gerçekleştirildi. Halkımızın hınca hıncı doldurduğu amfide üzerlerinde “**Ahmet Atakan ölüm-süzdür**” tişörtleriyle herkes Ahmet oldu. Dikkatlerden kaçmayan bu duruma ailelerin ortak yanıtı “*Bizim bir çocuğumuzu almış olabilirsiniz ama bakın binlercesi yerine geldi/gelecek*” oldu.

Pınar Aydınlar, Ferhat Tunç, Hilmi Yarayıcı, Cevdet Bağca, Şebnem Sönmez ve Mesreh El Emel Tiyatro Grubu’nun sahne aldığı etkinlik gece geç saatlere kadar sürdü. Sloganların hiç susmadığı gecede Arapça, Kürtçe seslendirilen ağıtlardan sonra “**Biji Bratiya Gelan**” sloganları atıldı. Anma Pınar Aydınlar’ın sahne almasıyla son buldu.

Ankara’da zabıta emekçinin belası!

Ankara: Ankara Büyükşehir Belediyesi son günlerde “su sorunu” ile gündemdeki yerini alırken birçok gündem de “arada kaynamaya” yüz tutuyor. Geçtiğimiz günlerde Belediye’ye bağlı zabıta, çok sayıda işporta emekçisinin tezgâhına el koydu. Şehrin merkezi yerlerine koyulan büyük ekranlarda “**Gökçek emri verdi, Ankara işportadan temizlendi**” sözleriyle sunulan emekçilere dönük zabıta saldırganlığı artık Ankara’nın önemli bir sorunu haline gelmiş durumda. Biz de 20 yılı aşkın süredir işportacılık yapan ve bu süre zarfında görmediği baskı türü kalmayan **Ali İbiş**’le konuya dair bir söyleşi gerçekleştirdik.

- Bize kendinden bahsedermisin?

- Yaklaşık 25 yıldır işporta işini yapıyorum. Bunun 12 yıldır, Büyükşehir Belediyesi’nden izinli çalışıyorum. Kendi mücadelem sonucunda, kazanarak izin verilmesini sağladım. Belediyedeki yönetim son yerel seçimlerde değişti, değişmeden önce bana “*Ali İbiş sen müdür, daire başkanı, onun üstü Melih Gökçek olarak bizden izinlisin. Herhangi bir*

sorun olunca kapımız sonuna kadar açık. Ama yeri biz sana verdik, sen almadın. Mücadeleyi sen kazandın ama yeri biz sana verdik” dediler. Ben orayı mücadele ederek, kavga ederek kazandım. Şimdiki yönetim geldi işportayı kaldırdı.

- Olay nasıl gerçekleşti?

- Ben yalnız çalışmıyorum, bir arkadaşla beraberim. Tezgâhta genelde o duruyor. Zabıta 50-100 kişi gelmiş, toplayıp götürmüşler. **Melih Gökçek**’in bundan haberi var mı, yok mu ben bilmiyorum. Ama şu bir gerçek ki, ben 12 yıldır orada çalışıyorum, Gökçek’in haberi olduğuna inanıyorum. Şimdi Daire Başkanı **Kemal Sonunur**’la görüşmek istiyorum, kabul etmiyor. Yanına gittim beni muhatap almadı. Zaten ben geçmişte yaşadığım olaylardan kaynaklı kavga, karakol, gözaltı, zabıta saldırısı derken rahatsızlandım. Bir süre cezaevinde kaldım, suçsuz olduğum için beraat ettim ama sağlamken yaşadıklarımın ardından sonra rahatsız biri oldum.

- Aynı olayda başka işporta tezgahları da alındı mı?

- Benimle birlikte iki kişinin daha tezgahı alındı. Kemal Sonunur arkadaşlarına veriyor, torpille çalışıyorlar. Zabıta amirleriyle görüşüyorum, bazıları yardımcı olmaya çalışıyor bazıları olmuyor. “*Biraz bekle, ortalık karışık*” diyorlar. Sonuç alamadık. Benim geçimim oradan. Eskisi gibi sağlam da değilim ki başka türlü eylem yapayım, zabıta geldi mi tezgâhı kaldırmayayım. Eskiden öyle yapıyordum, ama artık öyle mücadele verecek gücüm kalmadı. Eşim asgari ücretle çalışıyor. Ne yapacağımı bilemiyorum.

özgür gelecek

Pêşeroja Azad

Gökdelenler yükselmeye, işçiler ölmeye

10 işçinin katledildiği inşaat işçilerin kötü yaşam koşullarından patronların keyfi tutumlarına kadar her şey katliamın göz göre göre gerçekleştiğini ortaya koymaktadır.

devam ediyor!

İstanbul Mecidiyeköy’de Ali Sami Yen Stadyumu’nun yıkılmasının ardından Torunlar GYO’ya ait gökdelen inşaatı, 10 işçiye mezar olmuşken, katliamın sorumlusu şirket patronları, devlet yetkilileri işçi cinayetinin üzerini kapatmaya çalışmaktadır. Torunlar Grubu Yönetim Başkanı Aziz Torun yaptığı basın açıklamasında ellerinde işçilerin kanı, basına dememişlerdir.

Soma’da katledilen maden işçilerin ardından Tayyip Erdoğan’ın “Bu işin fitratında var” şeklinde kendi fitratına uygun bir açıklama yaptığı gibi, Aziz Torun da işçilere eğitim verildiğini ancak işçilerin “hassasiyet” göstermediğini belirterek “bu tür kazaların sektörel vakalar” olduğunu söyledi. Katledilen 10 işçinin ardından devlet yetkililerinin ağzından “inciler” dökülmeye başlamıştı bile.

Başbakan Ahmet Davutoğlu’nun katledilen işçiler için “şehit”, cinayet için de “kaza” sözleriyle yaptığı açıklamanın ardından Bülent Arınç, 10 işçi ile ilgili “şehit” kavramının kullanılmasının doğru olmadığını söyleyerek “şehitlik” mertebesinin bu kadar “aşağıya” çekilmesinden rahatsızlık duyduğunu her ha-
liyle belli etti.

“Denetim” var, güvenlik yok!

İşçilerin çalışma saatlerinde herhangi bir denetim olmayan inşaat-
ta, saat 19.00’da işin bitmesi gerekirken, katliamın saat 19.45’te gerçekleşmesi işçilerin iş saatleri dışında da çalıştırıldıklarını ortaya çıkardı. İnşaatın hemen bitirilmesi için Çevre ve Şehircilik İl Müdürlüğü tarafından “gece-gündüz çalışma izni” çıkartılması sömürünün boyutunu gözler önüne

sermektedir. İşçilerden biri, sadece baretlerini takıp takmadıklarını kontrole geldiklerini, takılmadığında da 350 lira para cezası kesdiklerini ifade etti.

İşçilerin yaptığı basın açıklamasında konuşan asansör sorumlusu Ercan Kılavuz, çalışma saatlerinin 180 saatle sınırlı olması gerekirken 300 saat çalışan arkadaşlarının olduğunu ve bunların resmiyette görünmediği için fazla mesai ücretlerini alamadıklarını söyledi. Şirket sahibi Aziz Torun’un işçilerin eğitim aldığı yalanı da yine Ercan Kılavuz’un “Bize gösterdikleri eğitim sadece 30 saniye, o da yukarı tuşu, aşağı tuşu ve durdurma tuşu” şeklindeki açıklamalarıyla gün yüzüne çıktı.

10 işçinin katledildiği inşaat işçilerin kötü yaşam koşullarından patronların keyfi tutumlarına kadar her şey katliamın göz göre göre gerçekleştiğini ortaya koymaktadır.

İşçiler mezarda, patronlar dışarıda!

AKP hükümetinin Soma katliamının ardından torba yasayla taşeronlaşmayı kaldıracığı yalanlarıyla

Soma’nın üstü örtülmeye çalışırken, Taşeron Cumhuriyeti (TC) Devleti her işçi cinayetinin ardından aynı refleksi göstermeye devam ediyor.

Katliamın ardından, katliam yerinde “olağanüstü güvenlik önlemleri”, taziye mesajları, şehitlik tartışmaları, sorumluların bulunacağı safsataları, gözaltılar, serbest bırakmalar vb. daha onlarca “refleks” göstermeye, bu yolla da işçilerin ve emekçilerin öfkelerini sönmülmeye çalışıyor. Katliam gününde, halkın “güvenliğini” sağlayan kolluk kuvvetlerinin Torunlar Center’in önünde kimi koruduğu da gözler önüne serilmiş, ölen 10 işçinin sorumlularını koruyan devletin de, göstermelik gözaltılarıyla yine kendini koruduğu ortaya çıkmıştır.

Gözaltına alınan 6 kişiden 4’ü tutuklanmış, 2’sine de yurtdışı yasağı verilerek serbest bırakılmıştır. Tutuklananlar inşaatın proje müdürü, şantiye şefi ve 2 asansör teknikeri iken, asansör firması ortaklarından Orhan Demirel ve Torunlar Genel Müdür Yardımcısı Metin Karakoç mahkeme tarafından serbest bırakılmıştır.

Katliamın ardından

timsah gözyaşları dökülmeye devam ederken daha fazla kâr için işçi sınıfına dönük kapsamlı saldırılar da devreye sokulmaktadır. Mecliste kabul edilen torba yasa ile yeni katliamlara zemin hazırlanmaya devam edilmektedir. Soma’da katledilenlerin ailelerine kamuda çalışma olanaklarının hazırlanacağı belirtilen torbada, katliama dayanak olan taşeron çalıştırmanın önlenmesine dönük herhangi bir madde bulunmamaktadır. Çalışma Bakanlığı görevlilerinin, denetim için gittikleri yerlerde “çalışma sahasında çay dahi içemezler” diyen Davutoğlu, müfettişlerin soruşturulmamasına dair hiçbir açıklama yapmadı. Yüzeysel açıklamalar ile süreci geçiren devlet erkani, katliama sebep aşırı kâr hırsını büyütmenin derdindedir. Bu onların fitratında

var iken yaptıkları açıklamalara ve tasarruflarına dair bizim fitratımıza düşen direniştir.

